

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos - Februarie 2011

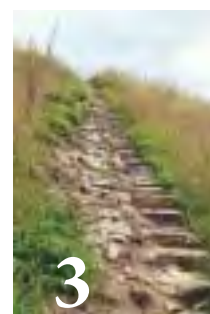
Curierul Adventist

**Pasiune și acțiune:
secretele succesului evanghelistic**

Sumar

**Pasiune și acțiune:
secretele succesului evanghelic**

3. Drum pentru întoarcere
Virgiliu Peicu

4. Sensul suferinței în creștinism
Florian Cîrnu

6. Popas la „Casa Bibliei”
Interviu cu Iacob Pop

**8. Principiul *zi-an* – codul descifrării
timpului profetic**
Gerhard Pfandl

10. În inima Africii
Violeta Pițurlea

**12. Pasiune și acțiune:
secretele succesului evanghelic**
Preluare din revista Ministry

14. ADRA România
Ramona Chiriță

16. Orele astrale ale misionarismului
Romulus Chelbeagan

18. Educație pentru nemurire
Liviu Bădescu

19. Fii o minune!
Adalbert Ghejan

20. Gândind altfel despre familie
Romică Sîrbu

22. Rubrica juridică
Gelu Panait

23. Parfumul unei vieți amare
Teodora Goran

24. Marea taină a iertării
Virgiliu Stroescu

26. Intrebări despre inspirației Bibliei
Interviu cu Florin Lăiu

28. Știri

30. Iubirea nu se ascunde
Adela Băncău-Burcea

31. „Absalom este bine?”
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Anul LXXXVIII, Februarie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Redactor-șef: Virgiliu Peicu
Redactor: Iosif Diaconu

Consultanți:
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Calugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:
Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa de corespondență:

Curierul Adventist, str. Erou Iancu
Nicolae, nr. 38-38A Volutari, jud.
Ilfov, cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Drum pentru întoarcere

Nu s-au stins încă ecurile începutului de an. Încă se mai pun întrebări, se mai fac prognoze, iar oamenii se întreabă gânditori despre viitor.

În pauza unui program de biserică, o tânără mi-a pus o întrebare:

– Frate, vine Domnul anul acesta? Fratele Wilson a spus că Domnul vine până în anul 2015, dar eu cred că vine în acest an. Ce ziceți, este acesta anul întoarcerii Domnului Isus?

Tânăra nu părea mulțumită cu răspunsul pe care i l-am dat, însă câțiva participanți la discuție m-au întrebat serios:

– Ce credeți că va însemna anul acesta pentru noi?

Nu e ușor să găsești un răspuns adevărat și potrivit la o astfel de întrebare.

Că e anul final, nu știu. Este posibil ca pentru unii să fie anul unui „nou început”. Cred însă cu toată inima că pentru biserica așteptătoare este anul întoarcerii acasă. Și, mai totdeauna, mi-a plăcut să analizez această problemă prin prisma experienței lui Israel relatată în Exodul 14.

Evenimentul la care mă refer are loc chiar înaintea trecerii Mării Roșii. Vom reda mai jos câteva principii ale întoarcerii acasă, care reies din cuprinsul acestui capitol.

Mai întâi, drumul întoarcerii spre Canaanul ceresc nu este o excursie sau o croazieră. Este o călătorie plină de obstacole și pericole iminente. Este o călătorie în care se cere să investești totul, absolut totul.

În al doilea rând, pe drumul întoarcerii acasă trebuie să facem o evaluare corectă a trecutului, prezentului și viitorului nostru. De exemplu, în Exodul 14:10 se spune „... copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare ...” De ce oare? Aveau motive?

La versetul 8, se mai spune: „... Copiii lui Israel ieșiseră din Egipt gata de luptă.” Deci erau înarmați, aveau o bună condiție fizică și, numeric, erau net superiori adversarilor lor. Garda faraonului număra cel mult câteva mii de soldați. Evreii erau, la acel moment, peste 600.000, dacă luăm în calcul numai bărbații cu vârsta peste douăzeci de ani. Erau net superiori numeric. Pornind de aici, trebuie să reținem un principiu biblic, și anume că întotdeauna copiii lui Dumnezeu sunt în superioritate. Aceasta chiar și în cazul în care, aparent, sunt doar unul sau doi. În 2 Împărați 6:11-17, ni se exemplifică lucrul acesta: „... Nu te teme că mai mulți sunt cu noi decât cei cu ei” (v. 16).

Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce „... copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare”? Ce anume i-a făcut să se înspăimânte și să aibă un comportament disperat? Ce i-a făcut să uite toate avantajele lor reale, cum ar fi superioritatea lor numerică, fizică, puterea foarte mare a Dumnezeului lor, prezența stâlpului de foc sau nor? Unde era efectul minunii celor zece plăgi?

Deși fuseseră eliberați fizic, deși mărturisiseră credința în sângele Mielului pascal, aveau încă mentalitate de robi. Mental și spiritual erau încă robii egiptenilor care veneau spre ei; e normal să-ți fie frică de stăpân. Ei nu-L cunoșteau personal pe Dumnezeu. Cunoșteau că Moise avea un Dumnezeu super și că îi chema la o religie nouă; dar aceasta mai întâlneră ei, deoarece în Egipt se vehiculau multe credințe noi. Văzuseră că Dumnezeul lui Moise era mai tare decât ceilalți zei și că era avantajos să fii pe lângă El cât aveau de câștigat. Dar, când vine criza, te dai de partea celui mai tare, așa cum fac descurcările. Aceasta era mentalitatea Egiptului.

Mentalitatea de robi ai Egiptului de care nu se eliberaseră le făcea probleme evreilor acum. Nu poți supraviețui spiritual dacă nu te eliberezi de mentalitatea lumii din care ai ieșit. Suntem înfrânți, cădem, păcătuim din cauza mentalității de robi ai cărnii, ai lumii acesteia. Nu lipsa puterii, nu lipsa cunoașterii, a prezenței Duhului Sfânt sau orice altceva ne determină să cădem, ci doar mentalitatea, modul de a gândi ca robii lumii căzute.

Este lamentabilă mărturisirea pe care poporul o face în versetele 11 și 12. „Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor decât să murim în pustie.” O asemenea mentalitate domină adâncurile noastre ori de câte ori ne speriem sau ne temem, în timp ce prezența Domnului este deasupra noastră. Spaima, frica și îngrijorările provocate de „Egipt” arată clar că avem mentalitate de robi ai păcatului și că facem o prioritate disperată din această viață trecătoare.

Anul acesta să fie un nou început pentru viața noastră mentală și pentru modul de a gândi duhovnicește. Iar ca o concluzie, îmi place cuvântul lui Moise: „Nu vă temeți de nimic; ... veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta (anul acesta), ... Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte ...»” (v. 13,15)

Virgiliu Peicu, redactor-șef, Curierul Adventist

Sensul SUFERINȚEI

Florian Cîrnu, pastor, Râmnicu-Vâlcea

Suferința – un cuvânt care ne indispoaze atunci când îl rostim. Fiecare om de pe pământ ar dori să nu aibă de-a face vreodată cu suferința. Și totuși majoritatea oamenilor o experimentează. În diversele religii necreștine, atitudinea zeilor față de oamenii care suferă oscilează de la indiferență până la plăcerea de a le produce suferință. În contrast cu acestea, în creștinism Dumnezeu este plin de compasiune față de oamenii care suferă și ne oferă atât o înțelegere profundă a cauzelor care au provocat suferința pe pământ, cât și o soluție finală la suferință, în favoarea omului.

Auzim, uneori, întrebări cum ar fi: „Dacă Dumnezeu există și dacă El este un Dumnezeu al iubirii, de ce suferă oameni inocenți împreună cu cei răi sub ochiul Său atotvăzător?” „Dacă El este Atotputernic, de ce nu intervine pentru a preveni calamitățile naturale, războaiele, conflictele și tulburările?” „De ce suferă și mor de foame mii de copii nevinovați?” Aceste întrebări, precum și multe altele, sunt izvorâte din realitatea de zi cu zi și merită să ne aplecăm asupra lor pentru a găsi un răspuns.

Cauzele suferinței umane

1. Cadrul marii lupte – Biblia ne descoperă, încă din primele pagini, un mare conflict între bine și rău, între Dumnezeu și Satana. Acest conflict nu este un antagonism imaginat „ca să iasă povestirea”, ci unul foarte real, cu implicații veșnice. Lucifer, fostul heruvim, s-a răsculat împotriva guvernării divine în ceruri. Profetul Ezechiel declară: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse..., ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit

nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28:13). Iar profetul Isaia adaugă: „Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu..., voi fi ca Cel Preaînalt». Dar, cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!”? (Isaia 14:13,12)

2. Alegerea primilor oameni

– Acest conflict s-a mutat pe pământ din momentul în care primii noștri părinți, Adam și Eva, au răspuns ispitelor lui Satana. Dumnezeu intenționase ca oamenii să cunoască numai binele, să trăiască veșnic, să fie fericiți și să nu aibă de-a face cu suferința. „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Dând curs îndemnurilor celui rău și încălcând porunca lui Dumnezeu, Adam și Eva au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Păcatul lor a deschis poarta pentru degradare, ruină, boală, suferință și moarte pe planeta noastră. Răul, sub toate formele, avea să fie acum la el acasă pe Terra.

3. Satana, personal, și demonii lui

– Pentru că oamenii ascultaseră mai mult de el decât de Dumnezeu, Satana avea să pretindă acum dreptul de stăpânire asupra pământenilor. De-a lungul veacurilor, Satana însuși a fost generatorul multor cataclisme în

natură sau incidente de tot felul. Prin intermediul cărții lui Iov, Dumnezeu dă la o parte vălul misterului și îl demască pe Satana ca fiind cel care distruge toate averile lui Iov, îi ucide cei zece copii și îl lovește „cu o bubă rea din talpa piciorului până în creștetul capului” (Iov 2:7).

4. Degradarea naturii – Pe de altă parte, degradarea naturii, ca o consecință a păcatului oamenilor, a adus suferințe incalculabile neamului omenesc. „Domnul Dumnezeu a zis omului: «Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp.

În CREȘTINISM

În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.» Iar „femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copiii...»» (Geneza 3:16,17)

5. Încălcarea legilor – Dar cauzele suferinței nu se opresc aici. Încălcarea de către oameni a tuturor legilor care guvernează natura, ființa umană și relațiile interumane au adus alte valuri de suferință. Domnul zice: „Nu ți-ai făcut tu singur lucrul acesta pentru că ai părăsit pe Domnul, Dumnezeuul tău, când te îndrepta pe calea cea bună? Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta și vei ști și vei vedea ce rău și ce amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeuul tău, și să n-ai nicio frică de Mine” (Isaia 2:17,19).

Prin industrie, prin construirea orașelor mari, prin exploatarea necontrolată a resurselor naturale, oamenii au distrus tot mai mult habitatul natural în care i-a așezat Dumnezeu, iar această distrugere se întoarce acum însutit împotriva lor. Pe planul sănătății, o dietă necorespunzătoare, lipsa exercițiului fizic, nefolosirea adecvată a apei, aerului și luminii solare, lipsa odihnei, necumpătarea și lipsa încrederii în Dumnezeu au dat naștere la o mulțime de boli care au agravat starea de suferință a omenirii.

Dar, mai mult decât atât, oamenii au încălcat Legea morală pe care Dumnezeu a instituit-o pentru a reglementa relațiile interumane și relațiile dintre oameni și Dumnezeu – cele Zece Porunci (Exodul 20). Lanțul de fărădelegi rezultat din încălcarea lor a mărit la infinit suferința oamenilor.

Răspunsul lui Dumnezeu la suferința umană

Dumnezeu nu a rămas insensibil la necazurile oamenilor, ci a inițiat un plan prin care oamenii să fie salvați de toate suferințele îndurate pe acest pământ. Planul lui Dumnezeu de salvare prevedea ca Fiul Său, Isus Hristos, una cu Tatăl din veșnicie, să coboare în lumea noastră întrupându-Se ca om și să ia asupra Lui vinovăția oamenilor. Isus a iubit atât de mult neamul omenesc, încât a părăsit cerul și, îmbrăcându-Și dumnezeirea în natură omenească, a putut să ajungă până la cele mai de jos trepte ale amarului și nenorocirii lumii acesteia, în vreme ce brațul Său divin era ancorat în Cel fără de sfârșit. El a venit în lume ca, unind puterea Sa divină cu eforturile noastre omenești, la rândul nostru, să putem ajunge biruitori.

Planul de Mântuire răspunde întrebărilor profunde care ne frământă, căci, prin el, Dumnezeu ne-a revelat adevărul sens al suferinței. Profetul Isaia declară despre Domnul Hristos: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... Pedepsa, care ne dă pacea, a

căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53:3-5).

Când trecem prin suferințe de orice fel, când viitorul ne pare sumbru și nedefinit, o privire aruncată asupra Grădinii Ghetsimani și asupra Golgotei va limpezi perspectiva noastră și ne va motiva să mergem înainte fără să murmurăm. Făcând așa, apostolul Pavel a găsit în viața aceasta un scop mai înalt decât acela de a trăi confortabil, fără nicio suferință și fără niciun necaz: „... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părășia suferințelor Lui...” (Filipeni 3:10). De aceea, el spune: „Lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos” (Filipeni 3:7). Cunoașterea deplină a Domnului Hristos este cea experimentală, nu doar teoretică, iar punctul culminant al acestei cunoașteri este părășia suferințelor Lui.

O altă perspectivă care ne ajută atunci când trecem prin suferințe este aceea a Împărăției viitoare a lui Dumnezeu, în care „nu vor mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere” (Apc. 21:4). Privind la acel timp viitor, același apostol Pavel scria: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). Deși nu exclude posibilitatea suferințelor în lumea în care trăim, apostolul Pavel ne îndeamnă să le privim cu întrebarea retorică: „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?... Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strămtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?... Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8:31,35,37).

Popas la „Casa Bibliei”

Interviu cu Iacob Pop, director, Editura „Viață și Sănătate”, realizat de Iosif Diaconu, redactor – *Curierul Adventist*.

Iosif Diaconu: Am aflat de curând că editura Bisericii noastre a tipărit, pentru prima dată de la înființarea ei, un tiraj semnificativ de Biblii. Cum ați obținut dreptul de a tipări Biblia?

Iacob Pop: Pentru a obține acest drept, am acționat pe două planuri: întâi am luat traducerea Cornilescu (care este liberă de copyright) și am revizuit-o ortografic. Această lucrare s-a efectuat în redacția editurii noastre. Un al doilea pas necesar a fost înființarea unei asociații biblice care să dețină copyrightul acestei variante a traducerii Cornilescu. Astfel, anul trecut, a fost înființată Asociația Biblică Română „Casa Bibliei”, care aparține Departamentului de Publicații al Uniunii noastre.

I. D.: Această asociație va avea și alte roluri?

I. P.: Cu siguranță. Mă gândesc la câteva proiecte frumoase și necesare pe care am dori să le realizăm cu ajutorul lui Dumnezeu. Este vorba despre diferite variante de Biblii pentru copii, de genul *Biblia povestită copiilor* sau *Biblia cu ilustrații pentru ochisorii micuți*. Acestea vor fi în atenția noastră în următoarea perioadă. Mai avem în vedere un proiect special care se referă la ediția Bibliei *Andrews Study Bible*. Este vorba despre o Biblie în limba engleză însoțită de note explicative realizate de către profesori și teologi adventiști de la Universitatea Andrews din Statele Unite. În acest moment, suntem în tratative cu echipa de acolo pentru a prelua și traduce în limba română această Biblie.

I. D.: Să revenim la Biblia în traducerea Cornilescu revizuită ortografic. Este diferită față de varianta standard cu care suntem obișnuiți?

I. P.: Mai întâi aș dori să îi asigur pe cititorii *Curierului Adventist* că atunci când vor lectura ediția revizuită vor recunoaște că este Biblia cu care sunt familiarizați; intervențiile sunt doar în dreptul cuvintelor și expresiilor incorecte; nu a fost modificat nimic în conținut. De exemplu, am schimbat cuvintele: *același*,

pîne, mulțămiri, nici de cum, lăcaș, așa dar, sîntem, pentrucă, trimete, vecinică cu exprimările corecte: *același, pîne, mulțumiri, nicidecum, locaș, așadar, suntem, pentru că, trimite, veșnică*. Am căutat să păstrăm aceeași așezare în pagină ca și la edițiile cunoscute, aceasta pentru a-i ajuta pe cei care au memorie vizuală.

I. D.: Ați adăugat materiale auxiliare?

I. P.: Da, este vorba de două materiale suplimentare la finalul Bibliei: un plan de citire a Bibliei într-un an și unitățile de măsură folosite în Biblie. Plănuim ca în edițiile viitoare să includem și alte materiale, cum ar fi hărți, concordanță etc.

I. D.: Au fost tipărite aceste Biblii în tipografia noastră?

I. P.: Aș fi încântat să vă pot răspunde afirmativ la această întrebare, dar... nu pot. Nu dispunem de dotare tehnică potrivită. Nici alte tipografii din țara noastră nu au experiență în tipărirea Bibliilor; în plus, materia primă (hârtia pentru interior și materialul pentru copertă) este mult mai scumpă decât în alte țări, ceea ce face ca prețul de tipar la noi în țară să fie mult mai mare decât în alte țări.

Îi sunt recunoscător Bunului Dumnezeu pentru felul în care ne-a călăuzit în alegerea tipografiei unde s-au tipărit Bibliile. Inițial, am solicitat oferte de tipar din șase țări din Europa și Asia. Între acestea nu era tipografia la care am tipărit Bibliile. Eram deja în tratative avansate cu una dintre tipografii când am primit un telefon de la fratele Zamostean Gheorghe, directorul Departamentului Publicații din Republica Moldova, care aflase de proiectul nostru. „Frate Iacob”, mi-a spus dumnealui, „să știți că în Belarus, la Minsk, este o tipografie care tipărește Biblii de bună calitate și la un preț foarte avantajos.” M-a pus în legătură cu aceea tipografie, iar contractul pentru cele 86.000 de Biblii l-am semnat chiar la sediul Uniunii Adventiste de la Chișinău, unde ne-am întâlnit cu reprezentantul tipografiei din Belarus. Oferta lor era cu cca 80.000

de dolari mai ieftină decât cea mai bună ofertă pe care o aveam, iar în ce privește calitatea sunt cu adevărat încântat, fiind mult peste ceea ce m-am așteptat.

I. D.: Mă bucură ceea ce îmi spuneți. Chiar urma să vă întreb care este tirajul și am aflat: 86.000 de Biblii. Nu sunt cam multe, ținând cont că avem în jur de 70.000 de membri în biserica noastră și majoritatea au chiar mai mult decât o Biblie în casa lor..?

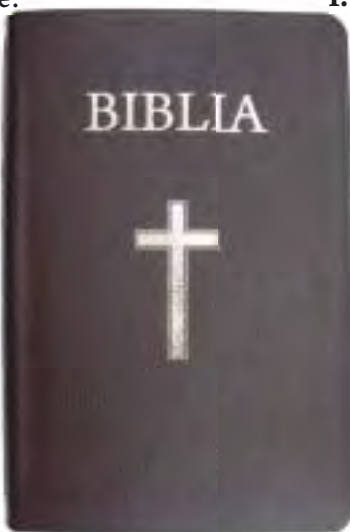
I. P.: Sunt sigur că mulți dintre membrii bisericii noastre vor dori să aibă această ediție, chiar dacă au una sau mai multe Biblii în casa lor. Ținând cont de faptul că avem variante de lux și semilux la prețuri foarte mici, mulți își vor dori să le procure. Apoi mă gândesc la tinerii și copiii din Biserică, ei își doresc o ediție revizuită ortografic, care respectă regulile gramaticale cu care sunt obișnuiți. Nu în ultimul rând, mă gândesc la milioanele de frați care nu sunt încă în Biserică.

I. D.: Și cum va ajunge Cuvântul lui Dumnezeu la aceștia?

I. P.: Duhul Sfânt, Autorul Scripturii, a inspirat conducerea Bisericii noastre, pe pastori și membri, să se implice în nobila lucrare de răspândire a Scripturii. Toți cei care îi cunosc valoarea și puterea sunt doritori să le ofere semenilor acest tezaur. Avem apoi „armata” colportorilor care zilnic îi caută pe cei interesați să-L cunoască pe Cel descoperit în Scriptură; ei vor avea în „arsenalul” lor „sabia Duhului”. Toate librăriile Sola Scriptura vor avea permanent întreaga ofertă de Biblii și, nu în ultimul rând, toate porțile editurii vor fi deschise pentru răspândirea Bibliilor. Mă refer aici la comenzile telefonice, comenzile pe e-mail, magazinul online, depozitele editurii de la Conferințe etc.

I. D.: Spuneți-ne, în câteva cuvinte, despre întreaga ofertă de Biblii.

I. P.: Au fost tipărite trei mărimi: mică (053), mijlocie (063) și mare (073). Pentru fiecare mărime avem trei variante de coperte: tare, flexibilă și din piele. Sunt coperte trainice. Nu am tipărit pe copertă din carton (chiar dacă ar fi fost mai ieftin), pentru că rezistă foarte puțin în timp. Pentru a veni în întâmpinarea tuturor solicitărilor, fiecare variantă are exemplare cu cruce pe copertă și altele fără cruce. În privința culorii copertei, puteți alege între negru, albastru-închis și grenă. Bibliile cu copertă din piele sunt cu margini aurite (ediții de lux). Cele cu copertă tare sau flexibilă sunt în două variante: varianta obișnuită și varianta cu margini

aurite (ediție semilux). Nu știu dacă ați reușit să mă urmăriți, pentru că oferta este foarte bogată. În definitiv, ținând cont de toate elementele care fac diferențele, avem nu mai puțin de 67 de variante! Dar, cel mai bine, vă invit la oricare punct de lucru al editurii ca să vedeți, să comparați și... să cumpărați.

I. D.: Atunci, ar trebui să știm prețurile!

I. P.: Vă pot asigura că prețurile sunt accesibile. De fapt, avem prețul normal (care include procentul care îi revine distribuitorului) și un preț special (reduc). Prețul special se oferă pentru proiecte misionare și pot beneficia de el Conferințele, pastorii, membrii sau oricine altcineva. Condiția este ca Bibliile să fie cumpărate direct de la editură sau de la depozitele editurii din cadrul Conferințelor și să fie cumpărate cel puțin 100 de exemplare. Încurajez pastorii să centralizeze comenzile pe comunități sau pe întregul district pentru a beneficia de prețul special. În cadrul acestui preț special, o Biblie mică, cu copertă tare sau flexibilă, este la prețul de 11,5 lei, cea mijlocie, la 14,5 lei, iar cea mare, la 21 lei. Ediția semilux, în cadrul prețului special, poate fi procurată (în funcție de mărime) la 18 lei, 22 lei și 28 lei, iar ediția de lux (copertă din piele și margini aurite) la 36 lei, 45 lei și 58 lei.

I. D.: Da, m-ați convins, prețurile sunt mici, numai că e criză...

I. P.: Există un avantaj imens pe care criza l-a adus și care trebuie valorificat. Criza a făcut ca punctele de sprijin ancorate în pământul acesta și în ofertele sale efemere să se destrame, lăsând oamenii bulversați și dezorientați. Ei sunt în căutarea altor puncte de reper. Înainte ca marele vrăjmaș să îi amăgească cu alte oferte, haideți să le punem în mână Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să-și găsească ancora în dragostea Tatălui.

I. D.: Vă mulțumesc pentru toate răspunsurile. A fost un popas plăcut la Casa de Editură „Viață și Sănătate” și la „Casa Bibliei”, unde Biblia este la ea „acasă”.

I. P.: Și eu vă mulțumesc că mi-ați oferit prilejul plăcut de-a mă adresa cititorilor *Curierului Adventist*. Mă bucur dacă popasul la Casa de Editură și la „Casa Bibliei” a fost plăcut pentru dumneavoastră. Îmi doresc ca și Bibliile să fie doar într-un scurt „popas” la cele două „Case” și, foarte curând, să ajungă în căminele și în inimile oamenilor!

Principiul zi-an

- codul descifrării timpului profetic -

Gerhard Pfandl, director-asociat, Institutul de Cercetări Biblice

Până în secolul al XIX-lea, majoritatea cercetătorilor biblici foloseau metoda istoricistă atunci când studiau cărțile Daniel și Apocalipsa. Unul dintre pilonii principali ai metodei istoriciste este principiul *zi-an*. Conform acestui principiu, în profeții, o zi reprezintă un an literal. Pe parcursul secolului al XIX-lea, metoda istoricistă a fost înlocuită, treptat, de două sisteme de interpretare: preterist și futurist. Conform acestor două sisteme, principiul *zi-an* nu este valabil.

Preteriștii situează majoritatea profețiilor în trecut, mai ales în perioada Imperiului Roman.

Futuriștii plasează cele mai multe profeții în viitor, mai exact în ultimii șapte ani care preced a doua venire a Domnului Hristos. Potrivit futuriștilor, punctul de început al celor șapte ani este răpirea secretă a copiilor lui Dumnezeu.

Advențiștii de ziua a șaptea continuă să folosească metoda de interpretare istoricistă. Ei cred că principiul *zi-an* nu este o paradigmă impusă textului biblic, ci acesta reiese din studiul Scripturii. În Daniel 7 și 8, de exemplu, îngerul folosește metoda istoricistă atunci când interpretează diversele simboluri ca imperii succesive în istorie.

Iată care sunt principalele argumente în favoarea acestui principiu¹:

1) Viziunile din Daniel 7 și 9 sunt, în mare măsură, simbolice, deoarece ele descriu niște fiare ca reprezentând imperii istorice importante (7:3-7; 8:3-5,20,21). De aceea perioadele de timp care apar (7:25; 8:14) trebuie considerate și ele tot simbolice.

2) Faptul că viziunile vorbesc despre ridicarea și prăbușirea imperiilor istorice cunoscute, care au durat sute de ani, indică faptul că perioadele de timp profetice trebuie să acopere lungi intervale de timp.

3) Modul special în care sunt exprimate perioadele de timp ne indică faptul că nu trebuie luate în mod literal. Dacă „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”, din Daniel 7:25, reprezentau 3 ani și jumătate literali, atunci Dumnezeu ar fi putut folosi expresia directă „3 ani și 6 luni”.

În Luca 4:25 și Iacov 5:17, unde se vorbește de 3 ani și jumătate literali, de fiecare dată se folosește expresia clară „3 ani și 6 luni”. La fel, Pavel a rămas în Corint „1 an și 6 luni” (Fapte 18:11), iar David a domnit în Hebron „7 ani și 5 luni” (2 Sam. 2:11).

4) În Daniel 7 este vorba despre patru fiare care împreună acoperă o perioadă de peste o mie de ani. Ele sunt succedate de un corn mic. Cornul cel mic ocupă centrul profeției, deoarece el se opune în mod direct lui Dumnezeu.

Dacă am presupune că perioada care apare aici este literală, însemnând trei ani și jumătate, atunci ne-am confrunta cu o altă problemă: lupta dintre cornul cel mic și Cel Preaînalt, care ocupă centul profeției, ar dura prea puțin în comparație cu restul istoriei mântuirii prezentate în viziune. Același lucru este valabil și pentru Apocalipsa 12:6 și 14, unde 1.260 de zile, sau trei vremi și jumătate, acoperă cea mai mare parte a istoriei dintre prima și a doua venire a lui Isus. De aceea, nici în aceste texte nu puteam lua ca fiind literali indicatorii de timp care apar.

5) Conform contextului, expresiile „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” (Dan. 7:25; 12:7; Apoc. 12:14), „patruzeci și două de luni” (Apoc. 11:2; 13:5) și „1.260 de zile” (Apoc. 11:3; 12:6) se aplică toate la aceeași perioadă de timp. Trebuie remarcat faptul că expresia „trei ani și șase luni”, care ar indica în mod clar o perioadă literală, nu este folosită niciodată. „Într-un fel, Duhul Sfânt pare că epuizează toate expresiile prin care acest interval profetic ar putea fi redat, întotdeauna excluzând expresia literală „trei ani și șase luni”. „Această formă este folosită de Biblie în alte contexte, denotând exclusiv o perioadă literală atunci când apare.”² Strădania Duhului Sfânt de a evita expresia aceasta arată că intenționează ca cititorii mesajului să interpreteze altfel perioada profetică amintită.

6) Profețiile din Daniel 7 – 8 și 10 – 12 conduc la „timpul sfârșitului” (8:17; 11:35,40; 12:4,9) care este urmat de înviere (12:2) și așezarea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu (7:27). „Istoria prezentată în aceste profeții se întinde din vremea profetului (sec. IV î.H.) până în timpul nostru și mai departe. În acest context, perioade de timp literale de la numai 3 ani și jumătate la 6 ani și jumătate nu pot acoperi istoria până la timpul sfârșitului. Ca atare, aceste perioade profetice trebuie văzute ca fiind simbolice și ca reprezentând intervale de timp cu mult mai lungi, care se întind până la timpul sfârșitului.”³

7) Singura unitate de timp uzuală și care nu este folosită în profețiile escatologice din Daniel și Apocalipsa este *anul. Ziua*,

săptămâna și luna apar ca măsuri ale timpului, însă nu și unitatea de timp „an”. Explicația cea mai evidentă este faptul că anul este unitatea simbolizată în toate aceste profetii.

8) Există un număr de texte în rapoartele istorice ale Vechiului Testament în care termenul „zile” reprezintă „ani” (Exod 13:10; 1 Sam. 2:19; 20:6; Jud. 11:40). De asemenea, în cărțile poetice ale Vechiului Testament uneori termenul „zile” stă în paralel cu termenul pentru „ani” (Iov 10:5; 32:7; 36:11; Ps. 77:5; 90:9,10 etc.). „Ambele utilizări ne oferă un fundament pentru acel tip de gândire. Acest fundament poate acoperi și aplicația acestei relații din literatura apocaliptică.”⁴

9) În profetiile judecării din Numeri 14 și Ezechiel 4, Dumnezeu folosește în mod deliberat principiul *o zi pentru un an*. „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi” (Num. 14:34). Iar în parabola pusă în scenă de Ezechiel, i s-a spus acestuia să stea culcat pe partea stângă vreme de 390 de zile, iar pe partea dreaptă, vreme de 40 de zile. „Îți pun câte o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4:6).

10) În Daniel 9:24-27, profetia celor 70 de săptămâni și-a avut împlinirea în Domnul Hristos la o dată exactă, numai dacă o interpretăm după principiul *zi-an*. Mulți cercetători, care în alte texte apocaliptice nu acceptă principiul *zi-an*, recunosc că cele 70 de săptămâni sunt de fapt „săptămâni de ani”, acoperind perioada dintre Imperiul Persan și vremea lui Hristos. Astfel, Daniel capitolul 9 constituie textul practic care confirmă validitatea principiului *zi-an*.

Referințe la principiul *zi-an* apar și în scrierile iudaice din perioada intertestamentară.⁵ Cartea Jubileelor, de exemplu, folosește cuvân-

tu „săptămână” pentru a desemna șapte ani. Așa cum explică O. S. Wintermute, „Fiecare perioadă de șapte ani este exprimată printr-o săptămână de ani sau săptămână.”⁶ Perioadele de timp și datele în Cartea Jubileelor deseori sunt exprimate în săptămâni care reprezintă șapte ani.

Concluzie

Studiul nostru a arătat că avem suficiente motive să aplicăm în continuare principiul *zi-an*. Numai folosind acest principiu vom găsi o însemnătate relevantă a profetiei biblice. Doar așa vom înțelege că mesajul profetic ne implică și pe noi și nu doar personaje trecute sau viitoare. Aceasta ne va determina să ne apropiem și mai mult de Scripturi, să le căutăm înțelesul și să îi urmăm recomandările.

Studiul acesta a mai scos în evidență și faptul că metoda de interpretare istoricistă nu este o apariție recentă pe scena teologiei, ci stă pe o temelie biblică și istorică solidă. A fost folosită de îngerul tâlmăcitor în Daniel și de scriitorii iudei, în perioada intertestamentară. Până în secolul al XIX-lea a fost aplicată de majoritatea comentatorilor Bibliei. În pofida a ceea ce spun unii, nu este deloc o metodă perimată, ci un principiu valid de interpretare a profetiilor apocaliptice.

1) Vezi William Shea, *Selected Studies on Prophetic Interpretation*, 7 vol. 1, p. 67-104.

2) THOMAS R. BIRKS, *FIRST ELEMENTS OF SACRED PROPHECY*, p. 352

3) Shea, p. 73.

4) *Ibidem*, p. 103.

5) Vezi *Ibidem*, p. 106-110.

6) *Ibidem*, p. 76.

Urme pe stâncă

Luna februarie în memoria adventistă...

28 februarie 1840 – A apărut primul număr din revista *Semnele timpului*. Aceasta va fi prima publicație importantă a mișcării millerite. A fost editată bilunar de către Jakson și Dow, cunoscuți în epocă în special pentru lupta lor împotriva sclaviei. Redactată sub îndrumarea lui Joshua Himes, publicația va câștiga foarte repede încrederea cititorilor. Din 1842 până în 1844, revista va începe să fie tipărită săptămânal, dovadă a interesului crescut pentru interpretarea profetică a lui William Miller. Actuala revistă *Semnele timpului* apare din 1874, când James White va publica primul număr editat de adventiștii de ziua a șaptea.

25 februarie 1876 – Michael B. Czechowski se stinge din viață într-un spital din Viena. El va rămâne în memoria europeană ca fiind primul misionar care a predicat mesajul adventist pe acest teritoriu. Născut în septembrie 1818 în Polonia, este educat și hirotonit ca preot catolic, dar rămâne dezamăgit de Biserica sa. Fuge mai apoi în America, unde ascultă pentru prima dată mesajul adventist. Este mistuit de visul de a predica această solie și în Europa, așa că, în 1864, se întoarce pe bătrânul continent împreună cu familia.

După ce va predica în Italia, Elveția, Franța, Belgia, Germania, Austro-Ungaria ajunge la Pitești, în anul 1870. Aici va înființa prima grupă adventistă din România în familia lui Toma Aslan. În toamna anului 1875 dorește să se întoarcă în Elveția, drumul său oprindu-se neașteptat în Austria, pe patul unui spital cu un diagnostic previzibil: epuizare fizică.

18 februarie 1902 – Sanatoriul Battle Creek a ars din temelii. Deși Ellen White avertizase că Dumnezeu i-a arătat în viziune o sabie de foc ce atârna deasupra orașului, și spusese în repetate rânduri că aglomerarea instituțiilor adventiste de aici seamănă cu efortul din câmpia Șinear, avertizările ei nu au fost luate în serios. Dr. Kellog a ajuns la sanatoriu la o zi după ce teribilul eveniment a avut loc și a anunțat reconstrucția edificiului, ignorând cu bună știință tot ce Dumnezeu spusese despre acesta. Reconstrucția se va dovedi, în final, doar o ambiție scumpă și iluzorie.

Adrian Neagu, pastor, Pitești

În inima Africii

Violeta Pițurlea, medic

Între țările din sudul Africii, Malawi este numită „inima caldă a continentului”. Este binecuvântată cu o climă plăcută pe parcursul celor două anotimpuri din timpul anului. În cea mai mare parte a țării, temperaturile nu coboară sub 7° C, iar oamenii sunt iubitori de pace, calzi și ospitalieri.

Totuși acești oameni blânzi trăiesc în sărăcie și au în medie o speranță de viață de 37 de ani. Populația este decimată de bolile larg răspândite în zonă: malarie, HIV/SIDA, tuberculoză, dar și de lipsa alimentelor sau malnutriție. În cele două luni (decembrie-ianuarie), când recolta este ca și inexistentă, mulți recurg la măsuri extreme pentru a supraviețui: nou-născuții și copiii mici sunt abandonați în stradă, iar adulții recurg la o alimentație mai „facilă” – șoareci prăjiți.

Mică istorie de misiune

Am făcut cunoștință cu Malawi în anul 2009, când, împreună cu o echipă de nouă persoane, am mers în această țară pentru a lucra o lună la Spitalul Adventist „Malamulo” (fondat în 1908). Pe lângă asistența medicală oferită au fost susținute, în mai multe locații, prezentări cu tematică multiplă: sănătate, educație biblică pentru copii și evanghelică.

În cadrul spitalului, am lucrat ca voluntari în toate cele patru secții, dar și în policlinica adiacentă. În timpul activității, am întâlnit printre oamenii din Malawi boli despre care știam doar din cărți și pacienți foarte tineri care aveau o patologie încărcată (de exemplu, o pacientă cu SIDA care avea concomitent tuberculoză pulmonară, pneumonie cu un microorganism rar întâlnit, hepatită C, candidoză orală și herpes labial).

Ceea ce a fost uimitor la prima călătorie în Malawi a fost atitudinea oamenilor în fața morții: acceptare și resemnare de la o vârstă foarte fragedă; o consecință posibilă a unui alt tip de valori sau priorități. Acolo,

fericirea nu este condiționată de cele materiale atât de mult ca în România. Inițial, am fost tentați să îi privim cu condescendență, întrucât nu reușeau să înțeleagă viața așa cum o înțelegeam noi. Însă, stând alături de ei, am văzut că în ciuda sărăciei și a mortalității, sau poate chiar datorită lor, ei reușesc să desprindă din viață ceea ce este important – relația cu Dumnezeu, cu semenii, cu familia; acestea

sunt prioritare, iar celelalte aspecte sunt lăsate în grija Providenței.

În 2010, am revenit în Malawi, dar, de această dată, am poposit în zona centrală a țării, unde se află și capitala, Lilongwe. În patru zone limitrofe capitalei, am susținut seminare pe diverse teme, la fel ca în ocazia precedentă. Din cauza lipsei de instruire legate de prepararea mâncărurilor, prezentările au inclus anul acesta și o parte de rețete (de conserve) culinare simple. Pentru mulți dintre locuitorii acestei țări, noțiuni de păstrare/conservare a alimentelor sunt total necunoscute. Nu se cunosc, așadar, elemente ca: pivnița, deshidratarea, sărarea. Gemul, compotul, bulionul, ghiveciul, zacusca erau mari curiozități pentru ei. Se poate afirma că cea mai mare nevoie a populației din Malawi este aceea de educație practică. Aceasta le-ar oferi noi posibilități pentru a-și îmbunătăți viața pe termen lung.

Proiecte și perspective

Observațiile și interacțiunile avute cu localnicii ne-au inspirat să concepem proiecte cu eficiență pe termen lung și cu o arie de acoperire cât mai largă. Am văzut cum Dumnezeu ne-a condus providențial și ne-a deschis, pas cu pas, aproape miraculos, perspectivele și drumul pentru realizarea proiectelor viitoare.

Perspective pe termen scurt – Mzuzu și Salima

În urma experienței evanghelice din 2010, Câmpul Misionar din Nord, cu sediul în Mzuzu, ne-a solicitat să

susținem în anul 2011 un program similar și în teritoriile sale. Proiectul concret constă în derularea unui program educativ-evangelistic, dar însoțit de asistență medicală, similar celui derulat la „Malamulo”, în 2009. Pe lângă aceasta, am mai fost solicitați pentru un program evangelistic la Salima, unde religia islamică are un număr semnificativ de adepți.

Perspective pe termen lung – Matandani

Școala de Meserii Matandani este printre puținele școli care își propune și o pregătire profesională. Campusul funcționează din 1908. Este așezat într-o zonă pitorească, a fost bine conceput, având săli de clasă, bibliotecă, sală de mese, ateliere, dormitoare, capelă și 26 de locuințe pentru personalul angajat. De-a lungul secolului al XX-lea, această instituție a fost condusă de misionari adventiști. Ea este deosebit de importantă, întrucât puțini oameni au calificare profesională.

Din păcate însă, din anii '80, pe fondul lipsei de management și al degradării structurilor, dimensiunea profesională nu mai funcționează. Marea parte a campusului aproape că nu a primit nicio îmbunătățire de când a fost înființat și este într-o stare avansată de degradare, având imobile dezafectate. Multe dintre cele funcționale nu sunt racordate la rețeaua electrică. Pentru hrana elevilor, campusul are o fermă de peste 40 de hectare, pe care muncesc însă doar 4 persoane.

Proiectul Matandani are în vedere trimiterea și susținerea unui director de misiune român, care să conducă reabilitarea campusului și valorificarea potențialului educațional al școlii. De asemenea, el va coordona investițiile în vederea redeschiderii tuturor facilităților existente pentru instruirea tinerilor în diverse meserii. Proiectul va demara concret în vara anului 2011, prin deplasarea unei familii misionare la Matandani și începerea renovărilor. Se dorește ca proiectul să se deruleze pe o perioadă de minimum 5 ani.

Nanchengwa

Al doilea proiect pe termen lung vizează satul Nanchengwa, de pe malul lacului Malawi, din zona centrală. Numără aproximativ 500 de locuitori dintre care 90 sunt copii orfani. Majoritatea sătenilor sunt de religie musulmană. Hrana acestor oameni constă exclusiv din pește. În sat nu se cultivă nimic, nu este cules nimic, deși terenul și clima ar permite. În consecință, sănătatea oamenilor este foarte precară.

În privința asistenței medicale, satul deține o colibă, dar cadrul medical este prezent o dată la 2 luni. Cel mai apropiat spital este la 80 de kilometri. Pregătirea școlară este ca și inexistentă, școala locală ducând lipsă atât de cadre, cât și de material didactic.

Proiectul se întinde pe cel puțin trei ani. În primul an, plănuim o abordare strict umanitară a problemelor existente. Astfel, timp de două luni dorim să desfășurăm activități educative

și sanitare susținute de profesori și cadre medicale. Într-o fază ulterioară, avem în vedere efectuarea unor seminare cu teme medicale, de familie și pentru activități practice. Abordarea spiritual-evangelistică a sătenilor se va realiza ulterior, în cadrul adecvat al unei bune relații.

Provocările pe care le întâlnim în locurile îndepărtate ne arată binecuvântările pe care Domnul ni le-a

oferit acasă, binecuvântări pe care El dorește să le împărtășim cu semenii noștri. Deși poate considerăm că trebuie să ne pregătim pentru întâlnirea cu Domnul în aceste timpuri profetice, aceasta presupune și pregătirea celor de lângă noi, prin a le face cunoștință cu

Cel care va reveni. Putem face acest lucru oferind din dragostea cu care am fost iubiți de El și dăruind timp, resurse, talente, prietenie și viață. Atunci, oamenii Îl vor cunoaște și vor fi nerăbdători ca El să revină.

Pasiune și acțiune: secretele succesului evanghelistic

Orice creștin își dorește să participe la programele unei Biserici vii și dinamice. Iar o Biserică vie este o Biserică aflată în creștere. Responsabilitatea pentru ca acest lucru să aibă loc se află pe umerii tuturor. De aceea, fiecare credincios trebuie să se preocupe de modul în care poate contribui la dezvoltarea Bisericii pe care o frecventează.

Pentru a veni în ajutorul celor care au astfel de frământări, vă prezentăm mai jos un interviu cu Wayne Cordeiro, un pastor a cărui biserică s-a dezvoltat într-un mod special. Interviul a fost realizat de către David Pendleton.

David Pendleton: *Frate Cordeiro, Biserica dumneavoastră înregistrează una dintre cele mai ridicate rate de creștere din Statele Unite. De la o mână de oameni, cu aproape 8 ani în urmă, ați ajuns astăzi la aproape 10.000 de participanți în fiecare săptămână. Care este motivul cel mai important care generează o asemenea creștere?*

Wayne Cordeiro: De fapt, sunt mai multe motive, nu doar unul singur. Primul este că noi ne-am dedicat să urmăm întru totul planul lui Dumnezeu pentru această lucrare. Fără călăuzirea Sa, fără harul Său, lucrarea ar fi în van. Activitatea noastră trebuie să fie de așa manieră, încât inima Tatălui să fie mulțumită.

Un al doilea motiv pentru această creștere este dorința adâncă de a prezenta Evanghelia pe limba oamenilor și într-o modalitate ușor de înțeles. Fac lucrul acesta însă fără să compromit Evanghelia.

De multe ori, Bisericile oferă răspunsuri la niște întrebări pe care nimeni nu le pune. Eu încerc să identific care sunt durerile oamenilor și să folosesc Evanghelia pentru vindecarea lor.

Să-L observăm pe Isus. El întotdeauna a întâmpinat nevoile oamenilor. Fie că a fost vorba de femeia prinsă în adulter sau de femeia care și-a adus cei doi bănuți la Templu, Isus le-a vorbit oamenilor acolo unde erau ei. Tot ceea

ce spunea El era legat de viața cotidiană. La fel și noi încercăm să corelăm mesajul biblic cu nevoile curente ale oamenilor.

Al treilea motiv constă în faptul că am făcut din Biserică o echipă în care toți sunt implicați. Nu este doar o Biserică „vino și vezi”. Este o biserică „instruiește și trimite”. Noi chemăm oamenii să lucreze, nu să asiste. Cu cât sunt mai mulți oameni implicați, cu atât Biserica este mai puternică.

D. P.: *Ați accentuat foarte mult rolul devoțiunii zilnice. Recomandați pentru aceasta studiul zilnic al Bibliei și scrierea unui jurnal. Cât de mult au de-a face aceste preocupări cu succesul lucrării dumneavoastră?*

C. W.: Devoțiunea zilnică este foarte, foarte importantă. Este inima Bisericii noastre. Am citit într-o revistă de medicină faptul că sănătatea unei persoane din secolul al XXI-lea va fi dată nu de ceea ce pot face medicii pentru ea, ci de ceea ce medicii îi pot determina pe oameni să facă pentru ei înșiși.

Ca pastor și profesor, îmi doresc ca oamenii să-și dezvolte un program de hrănire spirituală personală. Vreau ca ei să fie călăuziți direct de Duhul Sfânt, pentru că eu, ca pastor, voi pleca într-o zi. Și nici programele Bisericii sau serviciile divine nu se desfășoară continuu. Idealul este ca fiecare membru din Biserica noastră să fie implicat într-o relație zilnică, vibrantă cu Isus Hristos și să se hrănească din Scripturi. Atunci, lucrarea Domnului se va realiza cu putere, pentru că nu mai depinde doar de câțiva oameni. Pentru mine, devoțiunea personală este absolut esențială, și insist pe aceasta tot timpul în Biserică.

Ideea unui jurnal zilnic provine din Deuteronom 17:18. Aici, Dumnezeu prevede ca regii să scrie și să citească zilnic Cuvântul. „Să scrie pentru el într-o carte, o copie a acestei Legi.” Biblia spune acest lucru cu scopul de a-i feri de apostazie. Nu trebuia doar să citească, ci să și scrie. Când cineva scrie ceea ce Duhul Sfânt îi transmite, arată prin aceasta că intenționează să și aplice în viața sa cele descoperite.

Îi încurajez pe oameni să-și înceapă un jurnal. Acest obicei îi va ajuta să țină o evidență a ceea ce Duhul Sfânt le descoperă. De exemplu, la o oră de matematică, elevii pot lua notițe sau

pot să nu ia. Unii se străduiesc să scrie, în timp ce alții nu își notează nimic. Cine crezi că se va descurca mai bine la examen? Evident, cei care își notează și nu doar ascultă.

Ascensiunea și declinul spiritual al creștinilor depinde de examenele pe care le au de dat în viață. Scriindu-ți experiențele te pregătești pentru aceste examene. Cei mai mulți dintre noi nu ne descurcăm când vin încercările. Suntem creștini de „vreme bună”. Nu avem pregătirea necesară pentru furtuni. Dar, notând în jurnal experiențele noastre religioase și ancorându-ne în Scripturi, vom face față mai bine furtunii.

D. P.: *În scrierile și predicile dumneavoastră către alți pastori, folosiți destul de des cuvântul „conducere”. Ce principii ale conducerii se află la baza creșterii Bisericii dumneavoastră?*

C. W.: Conducerea, singură, nu este de ajuns pentru a duce Biserica acolo unde Dumnezeu dorește. Ea trebuie integrată într-un cadru „spiritual”. Nu sunt un conducător care s-a întâmplat să păstorească oameni, ci, în primul rând, sunt un pastor care conduce oameni.

Eu mai aplic acest cuvânt (*conducere* n.tr.) și tuturor celor care slujesc în Biserică. De aceea, definiția conducerii este aceasta: un slujitor care are inițiativa să slujească. Noi toți suntem slujitori și trebuie să fim primii care au inițiativa de a sluji atunci când este nevoie. De exemplu, dacă o bucată de hârtie este aruncată pe jos, poate că doar doi oameni din zece se vor apleca să o ia. Un lider este primul care trebuie să facă aceasta. Sau observi că scaunele trebuie aranjate. Pentru a da dovadă că ești lider, trebuie să ai inițiativa de a face lucrul acesta.

Conducerea este slujirea în acțiune. Ea este definită în Biserica noastră nu prin explicații seculare, ci prin înțelesul biblic bazat pe modelul de conducere al Mân-

tutorului. În evidențele cerului oricine poate fi un lider, chiar dacă nu are un birou frumos sau un nume important.

D. P.: *Ce sfat aveți pentru pastori cu privire la organizarea timpului și la ordonarea priorităților? Cum se poate împărți viața în mod echilibrat între familie și lucrarea pastorală?*

C. W.: Echilibrul în viață nu este neapărat ceva static. Un lucru echilibrat nu este în mod obligatoriu ceva fix. Pentru că în viață totul se află în mișcare, avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă Duhul Sfânt îți indică familia, atunci ar trebui să te concentrezi asupra familiei. Dacă Duhul te orientează asupra lucrării, atunci înseamnă că acolo este mai mare nevoie de tine. Datoria noastră este să căutăm direcția pe care o dorește El și să așteptăm indicațiile Sale pentru ceea ce trebuie să facem. Doar așa putem avea o viață echilibrată.

Sperăm ca exemplul prezentat și principiile expuse să-i însuflețească pe toți cei care doresc redeșteptarea Bisericilor din care fac parte. Pe lângă acestea, mai avem și făgăduința că experiența apostolică se va repeta cu o și mai mare putere în Biserica așteptătoare. Neîntârziat, fiecare dintre noi să facă lucrarea desemnată în dreptul lui și atunci Bisericile vor vui de suflul Duhului. Când se va întâmpla aceasta, orizontul se va umple de îngerii care Îl însoțesc pe Fiul Omului.

Preluare din revista *Ministry*
Traducere: **Florian Moț**

La odihnă...

Sora Olimpia Radu a văzut lumina zilei pe data de 4 august 1911 în comuna Curtișoara, jud. Olt. La vârsta de 17 ani a vizitat biserica adventistă din localitate, fiind cucerită de Cuvântul Domnului. Atunci a hotărât să se atașeze acestei Biserici care susținea adevărul biblic.

De-a lungul vieții, sora Olimpia a trecut prin multe greutăți. Rămasă văduvă după cel de-al Doilea Război Mondial, și-a crescut singură cei doi copii. Rugându-L pe Isus să-i fie scut și apărare, a trăit viața în moralitate și credincioșie demne de admirat.

În seara din 12 noiembrie 2010, credincioșii se bucurau de odihna Sabatului care tocmai începea. În acea seară, a venit clipa când sora Olimpia să se odihnească somnul ce va dăinui până la ziua glorioasă a învierii.

Numărul mare de oameni care au participat la înmormântare a arătat că viața ei modestă și nobilă a fost prețuită. Cuvintele de mângâiere și speranță au fost rostite de frații pastori Delcea Daniel, Geantă Daniel, Crăciun Ciprian, Jercău Felix și Sisu Beniamin.

S-a stins din viață o mamă bună, o adevărată mamă în Israel.
„Ferice, de acum încolo, de morții care mor în Domnul.”

Pastor Ion Radu

ADRA România

– un răspuns la dezastrelle naturale

Ramona Chiriță, responsabil relații publice ADRA

Membrii Agenției Adventiste pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor (ADRA România) au avut bucuria ca și în anul 2010 să colaboreze cu voluntari din întreaga țară. Colaborarea aceasta a vizat în mod deosebit activitatea de

recuperare și refacere în urma dezastrelor naturale.

După inundațiile din vara anului 2010, mai multe familii din România au rămas fără case. Imediat după semnalarea distrugerilor provocate de inundațiile masive, echipele ADRA s-au deplasat în zonele respective pentru ajutor. Localitățile în care s-a intervenit sunt: Dorohoi, în județul Botoșani, Dornești și Pătrăuți, în județul Suceava, Schineni, Siretu, Șerbești, Săucești, Asău și Mărgineni, în județul Bacău, și Ceatalchioi, în județul Tulcea. Astfel, au fost oferite ca ajutor de urgență 1.500 de pachete, constând în alimente, apă, păături, articole de igienă și haine.

De asemenea, tot în cadrul intervenției de urgență, echipele de voluntari i-au încurajat pe cei deznădăjduiți, încercând să le ofere speranță și încredere pentru viitor și asigurându-i că vor fi alături de ei până când situația se va redresa.

„În ciuda pierderilor suferite pe neașteptate, am întâlnit la cei sinistrați o manifestare deosebită a credinței, ceea ce ne-a dat curaj să oferim ascultarea și sprijinul nostru”, a declarat Alina Mohorea, psiholog ADRA.

După această etapă, mai multe echipe de voluntari ADRA din toată țara s-au deplasat în Moldova, în localitățile afectate, pentru a ajuta oamenii să-și curețe casele de mъл. Intervenția voluntarilor ADRA a fost apreciată și de această dată. De asemenea, a fost un moment prielnic în care s-au legat multe prietenii, dincolo de barierele sociale, religioase și intelectuale. Credința în Dumnezeu și spiritul de solidaritate cu ceilalți a impulsionat oameni din diferite locuri să ofere ajutor și să se implice în sprijinirea celor năpăstuiți.

Împreună cu primăriile, ADRA a început reconstrucția mai multor case distruse de ape și repararea unora parțial afectate, din localitățile Mărgineni, Dărmănești, Călinești, Siret, Dorohoi, Dornești, Milișăuți,

Țibeni, Sălcieni, Ocna Mureș. Un număr de patruzeci și trei de familii aflate în situații vulnerabile (familii numeroase foarte sărace, bătrâni singuri, familii monoparentale) au fost ajutate să-și construiască locuințe noi în care să întâmpine iarna. Ajutorul a constat în: echipe de voluntari constructori, oferirea de materiale necesare finisajelor, mobilier, aparate electrocasnice și alte obiecte ce au contribuit la finalizarea caselor, chiar în prag de iarnă.

„Voluntarii ADRA mi-au fost ca o adevărată familie în aceste momente și îmi va fi greu să mă despart de ei”, a mărturisit cu lacrimi în ochi o bătrână din Siret, județul Suceava,

privind cum noua ei casă prindea contur.

La cele patruzeci și trei de locuințe se mai adaugă și două clădiri ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care au fost afectate de inundații. În această situație au fost casele de rugăciune din Iaslovăț și Dornești.

Colaborarea cu primăriile a fost excepțională, autoritățile fiind bucuroase să primească valul de voluntari ADRA, care și-au oferit ajutorul fără întârziere. „Nu credeam că mai există voluntariat în România”, a declarat primarul din Siret. Primarul din Mărgineni se anunța și el ca voluntar, spunând: „La anul voi participa și eu ca mână de lucru pe un șantier ADRA, pentru că atmosfera pe care am văzut-o este deosebită.”

„În numele echipei ADRA România și a beneficiarilor, doresc să le mulțumesc tuturor voluntarilor și sponsorilor care au făcut posibile aceste minuni în viața unor oameni care și-au pierdut totul într-o clipă. Cred că prin activitățile desfășurate am reușit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să aducem bucurie și speranță în sufletul tuturor: beneficiari, voluntari și sponsori”, a declarat Sorin Goleanu, director ADRA România.

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor desfășoară activități umanitare în întreaga țară.

De asemenea, ADRA România este și furnizor de servicii sociale acreditat pentru: Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Victimele Dezastrelor Naturale și Centrul de Informare și Consiliere pentru persoanele aflate în dificultate.

La nivel internațional, ADRA este membru consultativ al Consiliului Economic și Social al Națiunilor Unite (ECOSOC), fiind una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale. Desfășoară activități în 125 de țări, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebire de ordin rasial, etnic, politic sau religios.

.....

Poți să te implici și tu:

1. Prin donații financiare făcute pe bază de chitanță fiscală, direct la sediul ADRA România

Adresa: B-dul Pache Protopopescu, nr. 85, sector 2, București, România, Cod 021415

2. Prin donații financiare direct în conturile ADRA România, deschise la BCR, sector 3, București:

RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001 – LEI
RO46 RNCB 0074 0292 1540 0002 – USD
RO78 RNCB 0074 0292 1540 0008 – EUR
RO89 RNCB 0074 0292 1540 0004 – GBP
SWIFT Code: RNCBROBUXXX

Banca Comercială Română, sucursala sector 3, Bd. Decebal, nr. 11, Bl. S14, sect. 3, București

3. Prin direcționarea a 2% din impozitul pe venit către ADRA România: cod fiscal 14355291; IBAN RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001

4. Prin sponsorizări făcute de către persoane juridice sau persoane fizice autorizate (PFA)

5. Prin voluntariat

Pentru mai multe detalii, contactați-ne la numărul de telefon **021 25 25 117** pe office@adra.ro sau accesați www.adra.ro

*Să ne cunoaștem
familia adventistă...*

Barbados este o țară insulară așezată în sudul Mării Caraibelor, având o suprafață de numai 430 km² și o populație estimată la 276.000 de locuitori. Mult timp colonie britanică, populată cu sclavi din Africa exploatați pe plantațiile de trestie de zahăr, Barbados este astăzi pe una dintre primele poziții pe glob în ceea ce privește gradul de alfabetizare al populației. Unitățile administrativ-teritoriale au nume de sfinți, britanicii lăsând în urma lor o puternică moștenirea anglicană. Capitala țării este Bridgetown.

Mesajul adventist a ajuns pe acest teritoriu încă din 1884, când Anna Alleyne a început să citească publicațiile adventiste primite din Guyana Britanică și să le spună și altora despre ce a găsit în ele. În 1891 s-a organizat prima biserică, iar 1895 erau deja 40 de membri. În 1904 se amintea în documentele vremii de o școală, iar în 1920 de un sanatoriu. O parte dintre conducătorii adventiști din această perioadă au primit adevărul despre Sabat și a doua venire, ei fiind studenți la sanatoriul Battle Creek. Unii dintre ei chiar au renunțat la funcții publice importante pentru a urma noua convingere religioasă.

Astăzi, în Barbados sunt peste 18.000 de membri adventiști organizați în aproape 60 de biserici locale. Un liceu adventist care funcționează încă din 1953 are, în prezent, peste 300 de elevi. Mai sunt organizate și câteva școli primare și un sanatoriu cu 31 de paturi. Acesta se află amplasat pe o proprietate a Bisericii de 9 ha și poartă numele lui Charles Cave. Cave a studiat medicina cu dr. Kellog la Battle Creek, fiind singurul elev de culoare din clasă, și s-a întors după absolvire, în 1908, ca să înființeze în Barbados un sanatoriu după modelul celui american.

Pe lângă acestea, numeroasele activități misionare ale comunităților locale dau mărturie despre un spirit viu și o credință ce își va avea, în curând, împlinirea.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Orele astrale

Romulus Chelbegean, doctor în consiliere

**Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul;
dar nu știi de unde vine, nici încotro merge.
Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.
(Ioan 3:8)**

Ne cunoaștem de aproape treizeci de ani, dar, în ultimii douăzeci, viața ne-a purtat pe drumuri diferite. După această lungă și pregnantă tăcere, în sfârșit am reușit să vorbim liniștiți la telefon. Colegul meu mi-a pus câteva întrebări pe care el le considera retorice: „Îți aduci aminte când aveam acea mare dilemă în legătură cu fata pe care o iubeam? Te-ai plimbat cu mine patru ore prin orașul pustiu, în liniștea nopții, până când am luat decizia cea mare. Mai știi când eram în tabăra aceea în Piatra Craiului și, în timp ce urcam pe traseul spre Spîrlea, te-am întrebat la ce-mi folosește să termin facultatea când și-așa Domnul vine curând? Dar atunci când te-am chemat pe la noi, fiindcă nu știam dacă e voia lui Dumnezeu să plec în străinătate sau nu?”

Ce ceasuri solemne am trăit... Ce vremuri prețioase... Și măcar dacă le-am fi sesizat valoarea... Dar eram doar niște tineri bătuți de vânt încoace și încolo...

Cele povestite despre relația cu prietenul meu s-au petrecut pe când eram foarte tineri. Acum se întâmplă că amândoi avem în familie adolescenți și aș dori să aplicăm „modelul misionar” sugerat de Evanghelie la generația lutului încă moale. Întrebarea este: Cum poate fi format pentru Pământul cel Nou omul în devenire plasat de Dumnezeu în familia sau în Biserica ta, tânărul sau tânăra ce crește sub ochii tăi? Rețeta pe care ți-o propun poate fi sumarizată în câteva simple metafore biblice. Așadar, să le luăm pe rând.

Drum emausian

Luca 24 – Întrebările erau mari și răscolitoare, iar răspunsurile puține și firave. Îndoielile erau mult mai puternice decât credința. Confuzia dintre ceresc și pământesc le ajunsese la apogeu. Un străin se alătură prietenos acestor doi călători și îi însoțește pe drumul lor lipsit de sens. Necunoscutul pășeste voinicește. Merge cu ei a doua, a treia, chiar și a zecea milă dacă e nevoie. Totul, doar de dragul discuției.

În unele cazuri, călătoria în sine este mai importantă decât destinația. În alte cazuri, călătoria poate deveni o destinație în sine. Întâi omul îi ascultă cu atenție. Apoi le vorbește cu tâlc. După ce le-a oferit codul dezlegării enigmei ce-i frământa, se retrage elegant, fără nicio pretenție de validare. Niciun adolescent nu rezistă la un astfel de parteneriat: „Ajută-mă discret când am nevoie, chiar dacă nu ți-o cer. Apoi lasă-mă să-mi văd de drum...!”

Mic dejun pescăresc

Ioan 21 – Un grup de tineri, derutați de dispariția timpurie a mentorului, se întorc dezamăgiți la viața lor de dinainte. Unul însă e mai lovit decât toți. Îl bântuie amintiri legate de propria nevrednicie. Dis-de-diminează, Isus îi întâmpină pe toți cu cărbunii aprinși ai dragostei necondiționate. Le-a gătit meniul favorit pentru micul dejun și, special pentru cel mai afectat dintre ei, a pregătit un dialog bine țintit de la inimă la inimă, ca desert. Cine se poate opune unei oferte de iertare combinată cu dovada unei reabilitări publice?

Mesajul e limpede: „Am venit special ca să reparăm relația. Ce a fost, a fost. Te înțeleg: ești în creștere. Ce

n-ai știut ieri, știi azi. A greși este omenește. Din partea mea însă, te iubesc la fel de mult ca și înainte. Încă mai vrei să colaborăm? Bate palma, prietene!” Nu există niciun Petru (piatră) pe lumea asta care să refuze o mână întinsă cu sinceritate, dimineața, pe sufletul gol.

Prânz samaritean

Ioan 4 – Nu, nu e o prostituată. E o tânără care s-a născut cumva prea frumoasă, prea naivă, prea săracă, prea singură, prea vulnerabilă, prea pasionată de viață, prea devreme în istoria planetei sau toate acestea la un loc. E o fiică a Evei aflată într-o situație fără ieșire în care încă mai pâlpaie speranța unei revelații aducătoare de eliberare. Prejudecățile rasiale, etnice și religioase sunt spulberate într-o clipă prin abordarea directă și bine intenționată. Barierele legate de vârstă sau gen se topesc în vocea Lui caldă și în ospitalitatea ochilor Lui. Bine cunoscutul: „Dă-mi să beau!” se convertește scurt într-un: „N-ai vrea să-mi dai Tu mie să beau acest alt fel de apă?”

vreodată către un muritor. Acolo și atunci, în taina și liniștea acelei nopți nedormite, Isus i-a dat acestui singur om tot ceea ce a avut mai bun: esență pură de Adevăr, Evanghelie 100%, chintesența întregului Plan de Mântuire. Chiar și acum, când mă gândesc la valoarea inestimabilă a acestui mesaj, mă cutremur. Celebrul *Ioan 3 cu 16*, ceea ce noi astăzi numim „textul de aur”, a fost încredințat într-un moment de discretă părtășie într-o noapte lipsită de odihnă, unui promițător profesor de religie care nu mai știa să-și deosebească stânga de dreapta. Raportul Scripturii ne spune că, ulterior, i-a fost de folos.

În bătaia vântului

Și pentru că încă mai suntem în Ioan 3, poate că vorbind despre „vântul” care „suflă încotro vrea” (v. 8) Isus nu s-a referit numai la persoana lui Nicodim, ci și la Sine. Poate că nu numai persoana-obiect a procesului de evanghelizare are nevoie de o nouă înțelegere a realităților divine, ci și așa-zisul misionar.

ale misionarismului

Dacă îți scotocești sufletul suficient de bine, vei descoperi că această adolescentă zglobie, care a pășit în viață cu stângul, se găsește chiar în cercul tău de influență. Tot ceea ce ai de făcut este să îi acorzi o a doua șansă și s-o aperi de privirea sfredelitoare a membrilor religiei de Ierusalim. Pentru aceasta însă trebuie să-ți faci drum la fântâna vecinilor pe care nimeni nu-i vizitează și să stai o vreme la ei sub soarele dogoritor al prânzului amânat. Probabil ca vei avea surpriza unui succes misionar de proporții.

Noapte nicodimică

Ioan 3 – Soarele a apus de mult. Isus se retrage din viața publică. Nici măcar ucenicii nu sunt prezenți. Vrea să fie singur. Sunt clipele lui de intimitate cu Tatăl.

O siluetă se desprinde din întuneric. E un teolog. Isus are de ales: să stea de vorba cu Tatăl sau să stea de vorba cu acest fariseu. Isus îi spune „Bun venit!” fariseului.

Cât e de împovărat, sârmanul! Zice că e Doctor, dar nici măcar nu știe să facă distincția între cuvânt și idee, secundar și esențial, formă și conținut, simbol și concept, hermeneutică și exegeză, temporar și etern. Pe măsura abordării subiectelor pe care fratele Nicodim le are pe agendă, discuția e din ce în ce mai lungă și laborioasă.

În sfârșit, se crapă de ziua. Onorabilul cetățean al orașului trebuie să se retragă înainte de a fi văzut. La plecare însă, ia cu el cea mai consistentă solie rostită

Poate că ascunsă în text ca focul în piatră este și ideea că evanghelistul cel mai de succes – în special în misiunea cea mai dificilă de a lucra pentru cei din casa lui! – este cel care e absolut deschis la călăuzirea Duhului Sfânt.

Atât de deschis, încât sesizează orice ocazie prielnică unei intervenții divine. Atât de receptiv, încât e gata să transforme drumul parcurs de dragul altora în însăși destinația vieții lui; e dispus să gătească pentru alții doar de dorul transmiterii soliei împăcării; e dispus să-și amâne setea și foamea doar pentru a gusta rodul înviorător al „muncii sufletului Lui” (Isaia 53:11); e gata să mănânce și să bea cu vameșii și cu păcătoșii doar ca să-i mântuiască „pe unii dintre ei” (1 Corinteni 9:22) și este gata să aibă parte de regalele insomniei mesianico-nicodimice, fără a se gândi la ziua de mâine.

Reușești să-ți găsești răgazul, resursele și înțelepciunea de a sta de vorbă cu fiul și fiica ta ori de câte ori te abordează cu o dilemă? Te cauă vreun tânăr, vreo tânără, vreun reprezentant al acestei generații naufragiate ca să-ți încredințeze tainele și frământările inimii lui? Știi ce înseamnă să petreci zece, douăzeci, treizeci de minute într-o conversație semnificativă cu un adolescent care tocmai se confruntă cu o întrebare – pentru el – de viață și de moarte?

Dacă ai privilegiul, chiar și ocazional, să fii „bătut de vânt” încoace și încolo, așa cum i se întâmpla Domnului Isus, atunci te poți considera fericit.

Educație pentru nemurire

Liviu Bădescu,
pastor, Dumbrava-Roșie, Constanța

Actul creator al lui Dumnezeu are la bază chemarea: „Să fie...” Autorul Genezei raportează că apoi lucrurile se realizau întocmai, consemnând: „Și așa a fost.” Cuvintele acestea sunt valabile și în dreptul Școlii Primare „Wilhelm Moldovan” din Constanța. Am văzut cum Dumnezeu a condus secundă de secundă acest îndrăzneț proiect. Început în primăvara anului 2007, ne dorim ca acesta să se dezvolte până când vom fi transferați cu toții în clasa superioară a cerului.

Inițial a fost deschis un Centru de zi cu program de grădiniță. Aici, copiii erau îndrumați să cunoască lumea și să se pregătească pentru examenele și provocările vieții. De asemenea, mintea și gândul lor erau orientate spre Tatăl ceresc și spre Domnul Isus, prietenul tuturor copiilor.

Lucian, unul dintre micuții care participau la Centrul de zi, suferea de o boală complicată. Mama lui i-a povestit educației despre aceasta, precum și faptul că, în ciuda tratamentelor medicale multiple, boala nu se ameliora. Educatorea a promis că împreună cu grupa de copii îi vor cere lui Isus să se atingă de băiețel. La numai două săptămâni după aceea, mama a venit în fața copiilor și le-a povestit că Isus a lucrat pentru Lucian, iar boala a dispărut.

Atmosfera caldă, creștinească și sigură, combinată cu programe educaționale de calitate, au atras părinții și copiii către instituția noastră. Solicitățile lor s-au alăturat dorinței noastre ca proiectul să fie extins, astfel că au fost demarate lucrările pentru școală.

Certitudinea că Dumnezeu conduce acest proiect a fost adusă de evenimentele care au urmat. De fiecare dată când în cale apărea un „zid” (dificultăți financiare, probleme cu autorizațiile, nevoia de personal calificat etc.) descopeream că la El există o ușă deschisă.

În ziua de 15 septembrie 2010, bucuria a fost imensă. Sunetul clopoțelului de bun venit, adresat elevilor din clasa I, a

inaugurat prima școală adventistă din Dobrogea. Nu este o clasă foarte mare, dar credem că Dumnezeu ne va susține pentru extindere și dezvoltare. Suntem conștienți și de faptul că noi obstacole vor continua să apară. Avem însă încredere că drumul nostru va fi deschis de Cel ce merge înaintea noastră.

Dacă am fi continuat să privim la dificultățile și implicațiile demarării unui astfel de proiect, nu am fi început niciodată. Am pășit în această lucrare îndemnați de chemarea lui Dumnezeu pentru misiune prin educație. Ne-am bazat credința pe promisiunile îndrumării Sale, iar soluțiile au început să apară. Realitatea aceasta ne dă curajul de a aspira cât mai sus.

Școala Primară „Wilhelm Moldovan” din Constanța este mai mult decât o școală unde copiii primesc instruire. Aici, fiecare este așteptat și bine-venit ca într-o familie. Relația educator-elev are ca fundament dragostea, respectul și corectitudinea. Copiii sunt și se simt iubiți și apreciați. Atmosfera cultivată de cadrele didactice îi face pe copii ca, la rândul lor, să ofere dragoste și respect celor din jur.

Realitatea aceasta este dată nu doar pentru că sala de clasă se află în incinta Bisericii Speranța din Constanța, ci și pentru că filosofia adventistă cu privire la educație pleacă de la aceste premise.

Noi, cei implicați în proiectul Școlii Primare „Wilhelm Moldovan” din Constanța, avem ca țintă excelența în ceea ce privește calitatea învățământului. Dorim, de asemenea, să reprezentăm cu cinste Biserica noastră în rândul instituțiilor de educație din zonă.

„Nu credeam să-nvăț a muri vreodată!” Acest vers al lui Mihai Eminescu este un rezumat al vechii lecții pe care fiecare om trebuie s-o cunoască de la căderea în păcat. Pe dealul Golgotei, Domnul Hristos ne-a prezentat noua lecție – lecția nemuririi. Scopul suprem al Școlii Primare „Wilhelm Moldovan” este ca, la Examenul final, toți copiii care au trecut pe aici să știe bine această temă și să primească nota maximă.

FII O MINUNE!

Adalbert Ghejan, director programe ASUP*

De multe ori, m-am întrebat de ce nu pot face perfect toate lucrurile? De ce atunci când termin lucrarea îmi dau seama că rezultatul nu este unul satisfăcător? Sau, chiar mai grav, atunci când mă apuc de un lucru, de ce mă plictisesc și îl abandonez înainte de a-l termina? De ce nu pot face perfect toate lucrurile din viața mea?

Dar, oare, se poate? Poate cineva să lucreze atât de atent acasă, la serviciu, în compania prietenilor, astfel încât să facă totul „de minune”?

Cel mai probabil veți răspunde „nu”. Ca argumente veți folosi natura umană care este imperfectă, supusă greșelii, și care, astfel, nu poate aduce un rezultat perfect 100%. Și nu vă contrazic.

Este însă un verset în Biblie care pare să le dea speranțe perfecționiștilor de azi. Un grup de oameni, monitorizând activitatea Domnului Hristos, sunt impresionați „peste măsură de mult”. Ei rostesc o frază unică în Biblie: „Toate le face de minune” (Marcu 7:37).

Da, înțelegem că Își iubea și asculta părinții. Acceptăm că le era supus și își continua lucrul în atelierul de tâmplărie, meșterind „de minune” un scaun sau vreo masă. Apreciam faptul că „îi ajuta pe toți cei în suferință pe care îi întâlnea”. Suntem profund mișcați atunci când citim despre Isus care îi „căuta pe bieții oameni nenorociți, le spunea cuvinte de încurajare, iar celor în nevoie le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret însăși hrana Lui”. Cu greu acceptăm și faptul că „Isus nu se certa pentru drepturile Sale...”, nu se lua cu nimeni la ceartă și, cu toate acestea, exemplul Lui era o lecție permanentă.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, p. 61, 63)

Totuși pare prea mult când ne gândim că acesta a fost modul concret de viață al unei persoane care a trăit treizeci și trei de ani. Unde era pauza, care era vacanța sau momentul în care scuza: „Cine muncește greșește” să fie prezentă? Cum reușea să facă „totul de minune”? Știind că nu a apelat la atributele Dumnezeirii în viața de zi cu zi, nedumerirea crește și mai mult. Pot oare și eu, participant activ al istoriei mileniului III, să fac totul „de minune”?

În primul rând, trebuie să înțelegem că El făcea „de minune” toate lucrurile de care se apuca, și nu se apuca de toate lucrurile pentru a le face „de minune”.

În al doilea, rând trebuie să știm că nu prin iscusința Sa omenească izbutea totul, ci binecuvântarea pe care o primea

zilnic de la Tatăl Său. Îl făcea să fie „o minune” pentru cei din jur. Și, pentru a afla secretul sursei acestei binecuvântări, vă propun două versete:

„Drept răspuns, Simon I-a zis: «Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!»” (Luca 5:5)

„În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu” (Luca 6:12).

Avem două persoane: Petru și Isus. Amândoi încearcă să-și facă bine lucrarea. Petru, știind că trebuie să prindă pește, nu precupește niciun efort și veghează toată noaptea pe mare, doar-doar va prinde pește.

Isus, știind că trebuie să salveze oameni, nu precupește niciun efort și veghează toată noaptea în rugăciune, cerând putere de la Tatăl Său.

Rezultatul? Petru... n-a prins nimic. Însă despre Isus ni se spune: „Atât de mult Se golise Isus de Sine, încât nu făcea planuri pentru El. Accepta planurile pe care Dumnezeu Tatăl le făcea pentru El și I le dezvăluia

în fiecare zi. Tot așa ar trebui să fim și noi dependenți de Dumnezeu, astfel încât viața noastră să fie o împlinire a vocii Sale.” (Idem, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, p. 209)

Având binecuvântarea Părintelui veșnicilor precum și planul pentru întreaga zi, Isus mergea din loc în loc, vindicându-i pe cei cu inima zdrobită, vestindu-le robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea, mângâindu-i pe toți cei întristați și căutând să-i ajute pe toți cei în suferință. Și, da, toate acestea le făcea „de minune”!

„Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în toate lucrurile pe care vei pune mâna” (Deuteronom 28:8).

Fie ca binecuvântarea vechi-testamentară să își găsească ecou asupra noastră, astfel încât fiecare, conlucrând „de minune” cu Tatăl ceresc, să fim găsiți noi înșine o minune și o binecuvântare pentru toți cei din jur!

* Asociația Serviciului Umanitar pentru Penitenciare

Trebuie să înțelegem că El făcea „de minune” toate lucrurile de care se apuca, și nu se apuca de toate lucrurile pentru a le face „de minune»”.

Gândind altfel despre familie

12-19 februarie: Săptămâna Căminului Creștin

Romică Sîrbu, director Departamentele Educație și Familie, Uniunea de Conferințe

Mă gândesc adesea cu privire la însemnătatea familiei pentru societatea de astăzi și, de asemenea, la însemnătatea ei pentru Biserică.

În mediul profan, familia a devenit o instituție tot mai supusă mutilării și cosmetizării după alte modele, străine de Biblie (viață intimă premaritală, concubinaj), unele chiar împotriva ordinii naturale a lucrurilor (de exemplu, homosexualitatea). Se vorbește prea mult de criza economică sau de încălzirea globală și prea puțin de criza familiei. Aceasta este generată de rata mare a divorțurilor sau de nefericirea tot mai răspândită a cuplurilor care supraviețuiesc divorțului. Conform unei statistici realizate în SUA, rata divorțului este între 35 și 45%, iar din numărul total al respondenților nedivorțați, între 45 și 55%, s-au declarat nefericiți și neîmpliniți; doar aproximativ 10% se consideră fericiți în familie.

Care este însă valoarea familiei pentru cei ce se consideră persoane religioase, frecventează periodic Biserica, cred în Biblie și speră să aibă un loc în Împărăția care va veni? Să ne gândim la această provocare orientându-ne nu după statistici generale, ci ținând cont de situația din propria familie. Apoi să răspundem sincer la câteva întrebări:

Cât de fericit(ă) te simți în propria familie? Cât timp de calitate petreci cu partenerul și cu copiii tăi? Când ai stat ultima dată de vorbă cu ea(el) de la inimă la inimă? Când i-ai luat ultima dată de mână pe copiii tăi și ai ieșit la plimbare doar cu ei? Când i-ai spus ultima dată unui membru al familiei cuvintele „te iubesc”? Întrebările s-ar putea înșira pe multe pagini, dar nu le avem la dispoziție și nici nu este de folos să punem doar întrebări. Contăm însă pe ceea ce Duhul Sfânt poate și vrea să facă în inima noastră, pornind de la această cercetare de sine.

Idealul ne este pus înainte de Dumnezeu: „Căminul ar trebui să fie ceea ce implică acest cuvânt. Ar trebui să fie un mic colț de cer pe pământ, un loc în care sentimentele să fie cultivate cu grijă, și nu înăbușite. Fericirea noastră depinde de felul în care cultivăm dragostea, împreună-simțire și adevărata

lui Dumnezeu cu privire la căminul nostru.

Vă propun în acest sens câteva activități care să ne ajute să reaşezăm la locul cuvenit darul lui Dumnezeu numit „casa noastră”.

1. Ziua împăcării – Una dintre provocările vieții de familie, a relațiilor soț-soție și părinți-copii, este legată de vinovăție. Trebuie să recunoaștem că toți greșim unii față de alții în multe feluri și de multe ori. Pentru a merge mai departe, trebuie ca între noi să aibă loc iertarea, acea iertare pe care o experimentăm în relația cu Dumnezeu. Să ne gândim puțin: Ce s-ar întâmpla în căminele noastre dacă o zi din această săptămână am pune-o deoparte ca ocazie de împăcare între membrii familiei? Și ce s-ar întâmpla dacă în acea zi toți cei supărați vor discuta ca în prezența Domnului, cu responsabilitate, cu dorința de a ierta și a primi iertare, având ca țintă împăcarea? Sunt sigur că ceva bun s-ar întâmpla. Am fi mai fericiți, mai puternici, mai sănătoși, ne-am apropia mai mult de Cer.

Vă invit să mijlocim înaintea Domnului pentru împăcare, așa cum Moise însuși a făcut. Inspirația surprinde atât de frumos momentul acesta: „Atât Aaron, cât și poporul căutau să evite întâlnirea cu Moise și «le era frică să vină înaintea lui». Observând confuzia și teama lor, dar neștiind care era motivul, Moise i-a invitat să se apropie. El a mijlocit pentru împăcarea cu Dumnezeu și i-a asigurat de recăpătarea favorii Sale. Nesimțind în tonul vocii sale nimic altceva decât iubire și înțelegere, în cele din urmă, unul dintre cei prezenți a îndrăznit să se apropie de el. Prea înspăimântat pentru a rosti

curtoazie unii față de alții. Un colț de cer este acel cămin în care domnește Duhul lui Dumnezeu. Dacă este împlinită voința lui Dumnezeu, soțul și soția se vor respecta reciproc și vor cultiva iubirea și încrederea.” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 15)

În calendarul Bisericii Adventiste, săptămâna 12-19 februarie este dedicată familiei. Avem astfel o ocazie în plus ca fiecare familie să facă pași mai mici sau mai mari spre ideal. Vă invit ca în această perioadă să învățăm să ne gândim altfel la familiile noastre, însușindu-ne gândurile de bine ale

vreun cuvânt, acesta și-a îndreptat tăcut mâna spre Moise, indicând mai întâi înfățișarea feței lui și apoi înălțimile cerului. Marele conducător a înțeles mesajul. Conștienți de vinovăția lor și copleșiți de simțământul respingerii din partea Cerului, ei nu puteau suporta lumina divină care, dacă ar fi fost ascultători față de Dumnezeu, ar fi trebuit să-i umple de bucurie. În simțământul vinovăției există teamă. Sufletul care este liber de păcat nu va dori să se ascundă de lumina cerului.” (Idem, *Patriarhi și profeți*, p. 329, 330)

De fapt, împăcarea este ușa deschisă pentru a primi binecuvântarea Sa.

„Una dintre ultimele porunci pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi a fost: «Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu» (Ioan 13:34). Ascultăm noi de această poruncă sau ne complacem în a avea trăsături de caracter aspre și necreștinești? Dacă în vreun fel oarecare ne-am supărat sau rănit unii pe alții, este de datoria noastră să ne mărturisim greșeala și să căutăm împăcarea. Aceasta este o pregătire esențială, ca să putem veni, prin credință, înaintea lui Dumnezeu pentru a cere binecuvântările Sale.” (Idem, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 144)

2. Citește-i copilului tău

– Această activitate presupune dedicarea unei zile în care se va accentua importanța obiceiului de a le citi copișilor, observându-se legătura care se formează între părinți și copii în urma unei astfel de activități. „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6,7). Întreaga săptămână putem pune accentul pe însemnătatea cultivării pasiunii pentru lectura de calitate.

„Mulți tineri sunt atrași de cărți. Ei citesc tot ce le cade în mână. Adresez un apel pentru părinții unor asemenea copii, să coordoneze dorința lor de a citi. Nu îngăduiți pe mesele voastre reviste

și ziare în care pot fi găsite povești de dragoste. Puneți în locul acestora cărți care îi vor ajuta pe tineri să așeze la temelie caracterul lor un material de cea mai bună calitate – iubirea și temerea de Dumnezeu și cunoașterea Domnului Hristos.” (Idem, *Sfaturi pentru profesori, părinți și elevi*, p. 133, în orig. – 1913)

3. Ziua închiderii televizorului

– Aceasta va fi o ocazie de evaluare a rolului televiziunii în viața de zi cu zi. Timpul care era alocat vizionării programelor TV în acea zi va fi dedicat închinării în cadrul familiei.

Iată ce își amintește Ellen White despre familia ei: „Eu am avut parte de părinți pioși, care s-au străduit, prin orice mijloace, să ne apropie de Tatăl nostru creștin. În fiecare dimineață

și în fiecare seară, familia noastră se aduna la rugăciune. Intonam cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu. Eram opt copii în familie și părinții noștri foloseau orice ocazie pentru a ne învăța să Îi dăruim inimile noastre lui Isus. Cu cât membrii unei familii sunt mai uniți în activitatea

pe care o desfășoară în cadrul căminului, cu atât mai înălțătoare și mai încurajatoare va fi influența pe care tatăl, mama, fiii și fiicele o vor exercita asupra celor din exterior.” (Idem, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 174, 175)

4. Ziua amintirii istoriei personale

– Un timp în care familiile se reunesc și

fiecare împărtășește celorlalți date, evenimente, experiențe personale semnificative.

Aduceți-le aminte bunicilor să le povestească nepoților întâmplări din viața lor. Aceasta va fi o ocazie de bucurie și apropiere.

5. Ziua istoriei familiei – Este

o altă ocazie de concentrare asupra necesității păstrării unei cronici a familiei. Este o zi potrivită pentru o reuniune de familie, oferind posibilitatea de a vorbi despre istoria familiei și de a consemna întâmplările și evenimentele importante pentru membrii acesteia. Programați o vizită la părinți, bunici, frați, surori.

Viața începe în familie. Ea se continuă în dimensiuni noi pe același tărâm. La final, dorim ca cei apropiați să ne stea alături. Apoi, când toate vor fi înoite, familiile se vor reuni în marele cămin ceresc.

Ne apropiem cu pași repezi de Casă. Începe să gândești altfel cu privire la familia ta! Redescoperă bucuria de a avea o familie! Începe să trăiești după planul divin!

Rubrica juridică

(extras din ordonanța 107/2010,
privind asigurările de sănătate)

Gelu Panait, jurist,
Uniunea de Conferințe

Această rubrică își propune să prezinte și să analizeze mai multe acte normative (legi, ordonanțe, metodologii etc.) de interes general. Urmărim în mod special acele documente legislative care au apărut la sfârșitul anului 2010, dar cu efecte aplicative imediate în 2011.

Ca atare, se impune să luăm în discuție necesitatea asigurării serviciilor medicale pentru cetățenii noștri și să știm ce înseamnă calitatea de asigurat în România – așa cum prevede Legea 95/2006, privind reforma în domeniul sănătății, modificată și completată cu Ordonanța de urgență 107/2010, cu aplicativitate de la 01.01.2011.

Articolul 211 prevede următoarele:

(1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și au obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul Consiliului de administrație.

(2) Calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează odată cu pierderea dreptului de domiciliu sau de ședere în România.

Articolul 212 stipulează:

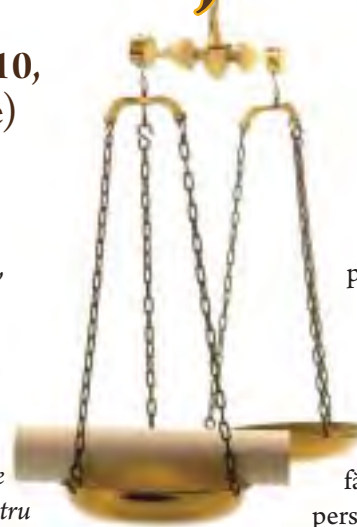
(1) Documentele prin care se atestă calitatea de asigurat sunt, după caz, adeverința sau carnetul de asigurat eliberate prin grija Casei de Asigurări la care este înscris asiguratul.

(3) Emiterea cardului electronic de asigurat se face prin sistemul informatic unic integrat al sistemului de asigurări sociale de sănătate.

Cred că un lucru care îi interesează pe majoritatea cetățenilor și, implicit, pe cititorii noștri, este să știm ce categorii de persoane beneficiază de asigurarea serviciilor de sănătate fără plata contribuției la sistemul de sănătate.

La art. 213 – cu modificările din O.U. 107/2010 sunt stipulate aceste categorii, după cum urmează:

a) toți copiii până la vârsta de 18 ani, tinerii de la 18 ani până la vârsta de 26 de ani, dacă sunt elevi, inclusiv absolvenții de liceu, până la începerea anului universitar, dar nu mai mult de 3 luni, ucenici sau studenți și dacă nu realizează venituri din muncă;

b) tinerii cu vârsta de până la 26 de ani, care provin din sistemul de protecție a copilului și nu realizează venituri din muncă sau nu sunt beneficiari de ajutor social acordat în temeiul Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare; soțul, soția și părinții fără venituri proprii, aflați în întreținerea unei persoane asigurate;

c) persoanele ale căror drepturi sunt stabilite prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, prin Legea nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1945-1989, cu modificările ulterioare, prin Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950-1961, cu modificările și completările ulterioare, precum și persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de aceste legi;

d) persoanele cu handicap care nu realizează venituri din muncă, pensie sau alte surse, cu excepția celor obținute în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002, cu modificările și completările ulterioare;

continuare la pagina 25

Parfumul unei vieți amare

Teodora Goran, director,
Departamentul Misiunea Femeii, Uniunea de Conferințe

Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu!

Rut 1:16

Ne aducem aminte, cu siguranță, cine a spus aceste cuvinte. Era o tânără moabită care a trăit timp de zece ani într-o familie ce îi aparținea poporului lui Dumnezeu. Această familie venise să locuiască, pentru o vreme, pe teritoriul Moabului, din cauza foametei din țara lor. În calitate de soție a unuia dintre fiii lui Naomi, Rut l-a descoperit pe Dumnezeul lui Israel. Deși Scriptura nu ne oferă toate detaliile, putem deduce că s-a simțit bine în această familie. Rut s-a bucurat de o relație armonioasă și cu socrii, nu doar cu soțul ei. Cred că ea a studiat cu mare atenție modul în care aceștia se închinau lui Dumnezeu și a observat efectele pe care o asemenea relație le avea în viața de zi cu zi. Rut a văzut și atitudinea lor în timp de criză – când Elimelec a murit. Probabil că atunci, atât ea, cât și cumnata ei, Orpa, s-au atașat mai mult de soacra lor, ca s-o încurajeze și s-o susțină.

Este posibil să nu se fi așteptat ca, după un timp destul de scurt, să ajungă și ele în postura de văduve. În acea criză majoră a vieții lor, cele trei femei îndurerate au plâns împreună. Ele și-au îndreptat privirea către Cel care rămăsese singurul lor sprijin, cerând putere și curaj pentru a merge înainte. Naomi a avut ocazia să le vorbească nurilor despre credința ei în dragostea neschimbătoare a lui Dumnezeu, în ciuda încercării cumplite prin care a trecut ea însăși. Sosise momentul, mai mult decât oricând, să dovedească, prin atitudinea ei, că are o credință autentică, neclintită în Dumnezeul adevărat. Și influența ei nu a fost lipsită de roade.

Când s-a hotărât să se întoarcă în țara ei, nurile au urmat-o. Naomi le-a urât să fie binecuvântate de Dumnezeu și le-a încurajat să se întoarcă la familiile și poporul lor. Deși, inițial, niciuna dintre ele nu a acceptat să facă acest lucru, ulterior, Orpa s-a întors acasă. Însă Rut nu a putut fi determinată să procedeze la fel. În cartea care îi poartă numele citim: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu!” (Rut 1:16). Ce mărturie impresionantă! Viața trăită după voia lui Dumnezeu are o putere de convingere mult mai mare decât cuvintele rostite. Prin intermediul lui Naomi și a familiei ei, Rut a ajuns să-L iubească pe Dumnezeu în

modul cel mai sincer. A ales să-L slujească pentru tot restul vieții și le-a transmis urmașilor ei valorile descoperite (a fost străbunica împăratului David).

În cartea *Divina vindecare*, la pagina 355, găsim scris: „Sfera noastră de influență poate părea restrânsă, priceperea – mică, ocaziile – puține, realizările – limitate, dar, dacă vrem să ne deschidem inimile și căminele înaintea principiilor de viață divine, vom deveni niște mijloace prin care să se reverse puterea unor curenți dătători de viață. Din căminele noastre se vor revărsa râuri de vindecare, aducând viața, frumusețea și rodirea, acolo unde acum nu este decât pustietate și dezolare.”

Să ne întrebăm astăzi, fiecare: Ce fel de influență răspândește viața mea? Sunt faptele mele o dovadă că L-am acceptat pe Isus ca Mântuitor și Domn în toate aspectele vieții? Pot membrii familiei să descopere dragostea Lui în atitudinea mea zilnică? Pot auzi ei cântările de laudă ce ies de pe buzele mele ca expresie a păcii din suflet? Este slujirea mea orientată zi de zi spre semenii și este dorința mea supremă aceea de a împărtăși cu ei bucuria mântuirii? Este credința mea statornică și chipul meu senin atunci când trec prin încercări, știind că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...”? (Romani 8:28)

Dacă putem răspunde afirmativ la aceste întrebări, atunci vom avea și noi experiența lui Rut și a lui Naomi. Ne vom bucura deplin atunci când cei din jurul nostru vor spune: Doresc să fac parte din poporul tău! Vreau ca Dumnezeul tău să fie Dumnezeul meu!

Scumpul nostru Mântuitor așteaptă cu nerăbdare să vină pentru a ne lua Acasă! El va putea face aceasta doar în momentul în care chipul Său va fi reflectat în viața noastră. Mai există oare vreun motiv care să ne rețină de la aceasta? Ne poate oferi cineva vreo perspectivă mai atrăgătoare, mai măreață?

„Cel ce adevărește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând!» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20)

Marea taină a iertării

Virgiliu Stroescu, medic

Acum 3.000 de ani, Eclesiastul, în ultimul verset al cărții sale celebre, afirma că „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la TOT ce este ascuns, fie bine, fie rău.”

De ce ține Dumnezeu în arhivele Sale atâtea documente despre fiecare constelație, despre fiecare planetă, despre fiecare generație, despre fiecare continent, despre fiecare țară, oraș sau sat, despre fiecare familie și despre fiecare om în parte? TOTUL, absolut totul este notat cu o conștiințiozitate dumnezeiască, așa cum acizii nucleici din fiecare celulă fac un inventar amănunțit despre fiecare proteină, despre fiecare moleculă și despre fiecare atom cu o teribilă exactitate.

Oare de ce Părintele universului notează tot, absolut tot, fiecare privire, fiecare gând, fiecare plan, cuvânt sau faptă? De ce notează toate lucrurile ascunse?

Motivul pentru care se înregistrează totul este că la Judecata finală, când păcatul și păcătoșii nepocăiți vor pieri pentru vecie, este nevoie de probe, iar Dumnezeu adună toate probele.

Evanghelia, Vestea cea Bună, arată că, prin jertfa Domnului Isus Hristos, toate păcatele pot fi iertate și apoi curățate din arhivele cerului, cu condiția să ne pocăim. Dacă ne mărturisim păcatele, Tatăl ceresc ne iartă păcatele și chiar ne curăță de orice nelegiuire (1 Ioan 1:9). Păcatul comis are mai multe laturi: vinovăție, plată și urmări.

Păcatul reprezintă revolta creaturii împotriva Creatorului său, astfel că orice păcat reprezintă o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Deoarece omul a păcătuit în Eden, șansa lui de recuperare o constituie Planul de Mântuire.

Dumnezeu, în dreptatea Sa, nu putea ierta păcatul, deoarece atunci ar fi desființat Legea Sa. Dar, fiind iubitor, a găsit o cale: ca Fiul Său să plătească vina și datoria tuturor păcatelor prin moartea Sa. Astfel s-a creat posibilitatea ca Tatăl să poată ierta păcatele tuturor celor ce, prin credință, le mărturisesc, le regretă și le părăsesc.

Trăim în perioada de har, când, încă, orice păcat poate fi iertat, cu condiția să îl mărturisim. Păcatul față de Dumnezeu nu trebuie spus altui om. Să cerem iertare de la Creator și, dacă mărturisirea este sinceră, El ne va ierta.

Dacă însă am păcătuit față de oameni, atunci, mai întâi, să-I cerem iertare lui Dumnezeu, deoarece am păcătuit față de El și față de copiii Săi. Apoi, să-i cerem iertare celui ce i-am greșit, reparând cât se poate greșelile făcute. Pentru a ne împăca, să dăm înapoi dacă am luat ceva în mod necinstit. Dacă nu procedăm astfel, păcatul nostru nu va fi iertat și vom primi pedeapsa – moartea veșnică. Dacă toate păcatele noastre vor fi rezolvate în acest fel, nu vom mai fi judecați la sfârșit, deoarece am trecut deja de la moarte la viață.

Astfel, Judecata finală va analiza în fața întregului univers

cele două taine ascunse de veacuri: taina fărădelegii și taina evlaviei. De aceea trebuie să apară toate probele cunoscute sau ascunse, bune sau rele. Dumnezeu nu poate ierta un păcat care nu a fost mărturisit, regretat, rezolvat (reparat) și părăsit.

Aplicații practice

Să ne uităm în casa noastră și dacă există un obiect pe care l-am obținut în mod necinstit, să-l înapoiem celui păgubit fără întârziere. Dacă nu putem justifica faptul că ne-am câștigat averea în mod cinstit, ci am acumulat-o recurgând la păcat, atunci să ne comparăm conturile cu cifrele ce se găsesc în contabilitatea cerului. Tot ce este necinstit trebuie returnat, altfel, cu niciun chip nu putem fi declarați „cetățeni ai Împărăției”, ci vom sta acolo unde va fi „plânsul și scrâșnirea dinților”.

Dacă un om și-a mărturisit toate păcatele și a înapoiat tot ceea ce nu era câștigat în mod cinstit, Judecătorul va prezenta înaintea universului pocăința sa sinceră și viața nouă pe care a trăit-o după

aceea. Și îi va spune lui Satana: „L-ai ispitit și a păcătuit, dar l-am iertat prin sângele Meu. Am primit pocăința lui sinceră și i-am dat o inimă nouă. El a trecut de la moarte la viață.”

Dar dacă în buzunarul nostru (sau la bancă) sunt bani obținuți fie prin fraudă, fie prin furt sau prin alte mijloace nebinecuvântate de Tatăl ceresc, să-i dăm înapoi, mărturisindu-ne sincer delapidarea.

În cazul în care un om nevinovat este condamnat, iar noi am participat la condamnarea lui și nu ne cerem iertare de aceasta faptă, ea nu poate fi ștearsă din cărțile cerești.

De asemenea, dacă am vorbit pe cineva de rău, fie verbal, fie în scris, dând rapoarte neadevărate, trebuie să mărturisim acest păcat și să cerem iertare, mai întâi lui Dumnezeu și apoi semenului față de care am păcătuit.

Altfel, nu avem nicio șansă de a fi mântuiți dacă la dosarul din cer nu există proba pocăinței și a mărturisirii păcatelor. Tâlharul, când a primit Evanghelia, a crezut, a mărturisit, s-a pocăit și doar așa a fost mântuit.

De aceea, îndemnul final îl găsim în cuvintele psalmistului: „Cutremurați-vă și nu păcătuiți” (Psalmii 4:4).

continuare de la pagina 22

Juridic

e) bolnavii cu afecțiuni incluse în programele naționale de sănătate stabilite de Ministerul Sănătății Publice, până la vindecarea respectivei afecțiuni, dacă nu realizează venituri din muncă, pensie sau din alte resurse;

f) femeile însărcinate și lăuzele, dacă nu au niciun venit sau au venituri sub salariul de bază minim brut pe țară.

(2) Sunt asigurate persoanele aflate în una dintre următoarele situații, pe durata acesteia, cu plata contribuției din alte surse, în condițiile prezentei legi:

b) se află în concediu pentru incapacitate temporară de muncă, acordat în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale;

c) se află în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani și în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani sau se află în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului cu handicap cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani;

d) execută o pedeapsă privativă de libertate sau se află în arest preventiv, precum și cele care se află în executarea măsurilor prevăzute la art. 105, 113 și 114 din Codul penal, respectiv cele care se află în perioada de amânare sau întrerupere a executării pedepsei privative de libertate, dacă nu au venituri;

e) persoanele care beneficiază de indemnizație de șomaj;

f) străinii aflați în centrele de cazare în vederea returnării ori expulzării, precum și cei care sunt victime ale traficului de persoane, care se află în timpul procedurilor necesare stabilirii identității și sunt cazați în centrele special amenajate potrivit legii;

g) persoanele care fac parte dintr-o familie care are dreptul la ajutor social, potrivit Legii nr. 416/2001, cu modificările și completările ulterioare;

h) pensionarii cu venituri din pensii mai mici de 740 lei;

i) persoanele, cetățeni români, care sunt victime ale traficului de persoane, pentru o perioadă de cel mult 12 luni, dacă nu au venituri;

j) personalul monahal al cultelor recunoscute, aflat în evidența Secretariatului de Stat pentru Culte, dacă nu realizează venituri din muncă, pensie sau din alte surse.

Așteptăm reacțiile și întrebările dumneavoastră, cu privire la cele prezentate mai sus, pe adresa redacției.

Această pagină este rezervată pentru a răspunde întrebărilor adresate de cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim, astfel, să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate. Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau www.curieruladventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

ÎNTREBĂRI DESPRE INSPIRAȚIA BIBLIEI (IV)

Interviu cu lect. univ. drd. **Florin Lăiu**,

realizat de **Virgiliu Peicu**, redactor-șef – *Curierul Adventist*

V. P.: *Frate Lăiu, discuția noastră anterioară m-a făcut să mă gândesc la amănunte pe care fie nu le observăm, fie nu ne place să le recunoaștem în Biblie. Încă mi se pare copleșitoare această nouă viziune asupra inspirației biblice pe care ați prezentat-o. Dacă este așa, atunci toți credincioșii ar trebui s-o cunoască și s-o verifice. M-ați convins, aproape, dar nu credeți că este posibil ca greșeala să fie la noi (ignoranță, dezinformare, înțelegere greșită) în timp ce o atribuim autorului inspirat? Dacă există soluții la care nu ne-am gândit?*

F. L.: De acord, dacă am afirmat că și autorii divin-inspirați pot greși în sfera umană, cu atât mai mult sunt conștient că și noi putem greși. Ba chiar avem un dosar gros de greșeli istorice făcute în toate epocile. Am avut eu însumi unele experiențe de acest gen, care m-au învățat să devin mai atent.

V. P.: *De exemplu ?*

F. L.: De exemplu, referința din Matei 27:9 la Ieremia, în loc de Zaharia. După dovezile pe

care le-am descoperit mai recent, este foarte posibil ca eroarea să nu fie a lui Matei însuși, ci poate să fi fost un adaos editorial mai târziu. Să mă explic:

Vă amintiți că una dintre expresiile favorite ale lui Matei este: „... ca să se împlinească ce fusese vestit prin profetul [X], care zice...” sau expresii similare prin care Matei se referă la afirmațiile vechilor profeți, de 16 ori în Evanghelia lui. După cele mai vechi manuscrise ale Evangheliei (datate în secolul al IV-lea), așa cum le avem astăzi, Matei nu menționează numele profetului citat, în 8 cazuri din 16. În celelalte 8 cazuri, el îi menționează pe Isaia (de cinci ori), pe Ieremia (de două ori) și pe Daniel (o dată). Referințele lui sunt, de obicei, corecte, cu excepția celei din Matei 27:9.

Dar în cel puțin șase dintre cazurile în care Matei citează profeți, unele manuscrise grecești târzii conțin adaosuri editoriale cu numele profetului („Isaia”, în Matei 1:22; 2:15; 13:35). Textul din Matei 27:9, care, după cum îl avem astăzi, îl citează pe Ieremia în locul lui Zaharia, apare diferit în manuscrise târzii, care îl numesc aici pe Isaia sau pe Zaharia, în loc de Ieremia.

Evident, „Zaharia” este numele corect al referinței, totuși aceasta este o corectură târzie. Cel mai probabil, Matei a scris ca și în alte locuri o referință generală („ce s-a spus prin profetul care zice”), fără nume. Mai târziu, într-o perioadă din care nu avem manuscrise mateiene (sec. II-III), unii scribi-editori au adăugat numele lui Ieremia, care apare în cele mai vechi manuscrise (sec. IV) și, de aceea, traducătorii respectă prezența numelui lui Ieremia aici. Alți scribi sau editori de mai târziu au observat greșeala și au corectat-o, înlocuind cu „Zaharia” sau cu „Isaia” (o altă greșeală!).

Soluția oferită aici este o conjectură. Așa se numește această soluție în tehnica criticii textuale a manuscriselor biblice. Adică este o soluție speculativă, pentru că nu există dovezi directe în manuscrise mai vechi. Dar probabilitatea de a fi adevărată este foarte mare.

V. P.: *Este fascinantă explicația aceasta și mi se pare mai simplă decât cea pe care o cunoșteam noi.*

F. L.: Am auzit și eu de atâtea ori explicații care se referă la posibilitatea ca sursele profetilor mari să fi conținut și câte un profet mic, de exemplu, că Zaharia ar fi fost scris pe același sul cu Ieremia. Sau că atunci când subiectul apărea în scrierile a doi profeti, se cita cel mai important. Aceste explicații sunt însă pur speculative, nu au nicio bază. Este notabil că și în Ieremia 18 apare tema „olarului”, dar fără „arginți”. Iar profeții mici în mod tradițional se scriau toți pe un singur sul. În cele mai vechi tradiții scriabile cunoscute, profeții posteriori formează patru sururi: Isaia, Ieremia, Ezechiel și „Cei Doisprezece” (profeții minori).

V. P.: *Totuși, frate Lăiu, asemenea informații și raționamente referitoare la transmiterea inexactă a textului i-ar încuraja pe unii să suspecteze interpolări, ori de câte ori mesajul textului este neconvenabil naturii umane și spiritului secular.*

F. L.: Da, înțeleg riscul. Sunt de acord că există pericolul de a abuza de anumite informații. Când cineva nu crede că Dumnezeu a supravegheat alcătuirea și transmiterea Cuvântului până la noi, își poate imagina că Scripturile s-au dezvoltat pe principiul bulgărelui de zăpadă, care, rostogolindu-se la vale, a devenit o avalanșă, iar astăzi n-am mai ști care este mesajul original și care sunt cele luate pe parcurs. Mai degrabă, transmiterea Scripturilor seamănă cu rostogolirea unui obiect pe orizontală, care adună mult praf și câteva scame. Mesajul biblic nu s-a schimbat. Faptul că Ieremia sau Zaharia a zis-o nu schimbă cu nimic mesajul lui Matei.

Să nu uităm că în Antichitate nu exista obiceiul notelor editoriale la subsolul paginii, ca astăzi. Orice precizare era scrisă pe pagină, adesea chiar în text. Cele mai multe

adaosuri nu conțin erori, dar, în unele cazuri, s-au putut strecura și erori.

V. P.: *Și credeți că aceste modificări nevinovate ale textului, care în câteva locuri se dovedesc a fi greșite, ar putea explica ceva din discuția noastră despre limitele inspirației profetilor?*

F. L.: Da, în mod indirect. Deoarece chiar dacă pe calea aceasta reușim să-i disculpăm pe autori de multe erori care li se atribuie pe nedrept, totuși faptul că Dumnezeu a îngăduit atâtea modificări diverse în limbajul și uneori chiar în conținutul informațional, prin copiere și prin traducere, rezultatul este același: Cuvântul ni s-a transmis într-o formă sigură ca mesaj, dar ușor modificată și uneori greșită în ce privește textul și informațiile secundare.

Acestea nu sunt doar păreri ale unui profesoraș excentric. Orice specialist în teologie biblică înțelege aceste fapte, pentru că se lovește permanent de ele în cercetare.

V. P.: *Știți, noi ca adventiști ne întrebăm și altfel. Dacă acesta este adevărul, atunci de ce Dumnezeu nu ne-a avertizat în această privință prin Spiritul Profetic?*

F. L.: Ba ne-a avertizat, și încă de foarte multă vreme, dar asemenea mărturii nu au fost luate în seamă, pentru că o majoritate a credincioșilor, chiar dintre slujitorii Bisericii, au rămas cu prejudecata că Biblia este inerantă (lipsită de orice fel de eroare). Prin urmare, nu au simțit nevoia în această privință, nici de dovezi biblice clare, nici de sfatul Spiritului Profetic. Ellen White a publicat o mărturie la acest subiect chiar în primele ei scrieri (*Experiențe și viziuni*, p. 220, în orig.):

„Am văzut că Dumnezeu a protejat Biblia în mod special;

totuși, când copiile ei erau puține, oameni învățați au schimbat cuvinte, în unele cazuri, gândind că o făceau mai clară, când, de fapt, ei mistificau ceea ce era clar, făcând textul în acord cu vederile lor fixate, dominate de tradiție. Dar, după cum mi s-a arătat, Cuvântul lui Dumnezeu, ca întreg, este o desăvârșită înlănțuire de adevăruri, părțile componente fiind legate unele de altele și explicându-se unele pe altele.”

Dumnezeu a vegheat asupra acurateței Bibliei de-a lungul mileniilor și, în același timp, controlul Lui asupra factorilor omenesci implicați nu a fost constrângător, manipulativ și absolut. Duhul Sfânt nu lucrează ca un spirit posesiv care ia în stăpânire voința omului și-l duce unde vrea. Dumnezeu a permis ca unii oameni să greșescă, dar, pe de altă parte, printre darurile date de El în Biserică au fost și acelea care privesc limbile biblice și compararea critică a manuscriselor și versiunilor biblice. Dumnezeu i-a lăsat, uneori, chiar și pe profeții inspirați să greșescă în amănunte lipsite de importanță, lăsând rezolvarea unor astfel de probleme minore în seama darurilor date Bisericii sau, pur și simplu, fără o rezolvare imediată.

V. P.: *Vă mulțumesc pentru împărtășirea acestor cunoștințe de filologie biblică cititorilor noștri. Mă simt încurajat să continuăm acest dialog, pentru că, în mersul carului Evangheliei, uneori ni se întâmplă să dăm peste „buturuga cea mică”. Și unii chiar se răstoarnă, ignorând-o sau trecând peste ea încrezuți, în loc s-o recunoască și s-o evite. Dacă am înțeles eu bine, dumnezevoastră încercați s-o dați la o parte din cale, ca să nu se mai împiedice și alții.*

Radio Vocea Speranței se ascultă și în Beclean, pe 87,7 Fm.

Începând cu 10 ianuarie 2011, locuitorii din Beclean, județul Bistrița-Năsăud, au la dispoziție o oră de emisie realizată de Radio Vocea Speranței. Programul poate fi ascultat între orele 21 și 22. Excepție fac zilele de sâmbătă și duminică, când timpul de emisie este dublu, între orele 16 și 18.

Oportunitatea a apărut în urma unui contract de parteneriat cu Radio Be3, singurul post de radio local. Directorul postului de radio Be3, Luca Denes, crede că atât instituția pe care o conduce, cât și ascultătorii vor avea numai de câștigat în urma acestei colaborări.

Pe 22 ianuarie, când a avut loc lansarea programului, Grupul bărbătesc Agape a fost invitat să susțină un concert.

Expoziție de Sănătate organizată de studenții de la Herghelia

Studenții Școlii Misionare Medicale de la Herghelia au organizat, în perioada 9-13 ianuarie, o expoziție de sănătate în localitățile Morăreni și Băla din județul Mureș. Scopul acesteia a fost acela de a informa participanții cu privire la stilul de viață sănătos.

Peste 100 de participanți din fiecare sat au putut să-și măsoare gratuit tensiunea arterială, nivelul glicemiei și al colesterolului din organism sau să-și calculeze vârsta sănătății. Personalul medical a analizat fișele participanților și a oferit sfaturi în privința îmbunătățirii sănătății.

Implicare record în proiectul „Copii ajută copii”

În perioada 20 septembrie-31 decembrie 2010, ADRA România

a desfășurat cea de-a treia ediție a proiectului „Copii ajută copii”. Acest proiect a atras în anul 2009 aproximativ 1.500 de copii din întreaga țară. Aceștia aveau vârste cuprinse între 3 și 14 ani, iar prin implicarea lor au ajutat alți copii aflați în situații dificile.

„Am rămas plăcut surprinsă de impactul acestui proiect. Dacă anul trecut acesta a atras aproximativ 1.500 de copii din întreaga țară, anul acesta proiectul a implicat mai mult de 5.000 de copii, practic o triplare a copiilor care și-au dorit să participe la proiect”, a declarat

Bianca Neacșu, coordonatoarea proiectului.

Copiii care au dorit să participe au primit, la începutul lunii octombrie, pușculițe sub forma unei căsuțe pe care trebuiau să o asambleze. În ea se aduna până la sfârșitul lunii noiembrie o sumă cuprinsă între 40 și 60 de lei. Cu acești bani au cumpărat, împreună cu părinții, cadouri, apoi au mers în anumite instituții unde, într-un cadru festiv, le-au dăruit copiilor mai puțin favorizați.

Știri

Filmul „Advențiștii” la Speranța TV

La mai puțin de un an de la premieră, Speranța TV a adus pe micile ecrane din România filmul documentar *Advențiștii*, în regia lui Martin Doblmeier. Documentarul, care prezintă viziunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la sănătate și slujire, a fost difuzat vineri, 21 ianuarie.

Lansat pe 3 aprilie 2010 la posturile publice de televiziune din Statele Unite, documentarul „Advențiștii” este cea mai recentă producție a Casei „Journey Films” și explorează ceea ce regizorul independent Martin Doblmeier vede ca fiind un paradox: o comunitate de credință conservatoare se află în prima linie a tehnologiei medicale.

Filmul acordă un interes deosebit stilului de viață adoptat de adventiști ca parte a înțelegerii Scripturilor, aducând din nou în atenția publicului studiile cu privire la longevitatea membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Studii Biblice oferite gratuit ca aplicații pentru telefoanele mobile

Departamentul Școala de Sabat al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial pune la dispoziție studiile biblice sub forma unei aplicații pentru telefoanele mobile (iPhone/Android). De asemenea, White Estate, organizație care se ocupă de patrimoniul lui Ellen White, oferă într-o aplicație similară toate lucrările publicate ale acesteia. Ambele resurse sunt gratuite; versiunile iPhone/iPad pot fi găsite în magazinul online iTunes al Apple, Inc.

Studiile Biblice sunt disponibile pentru platformele iPhone, iPad și Android în engleză, franceză și spaniolă, a declarat Falvo Fowler, editorul și producătorul executiv al Departamentului Școala de Sabat. Sunt, de asemenea, disponibile materialele media produse de departament, inclusiv materiale video pentru Școala de Sabat, materiale scrise, materiale podcast în mai multe limbi și animații pentru studiile la nivel de grădiniță. Cool Tools, o resursă pentru Școala de Sabat și pentru liderii grupelor mici, este, de asemenea, inclusă în platformă.

John Graz, primul adventist care primește Premiul „National First Freedom”

John Graz, directorul Departamentului de Libertate religioasă (PARL) al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, a primit Premiul „National First Freedom”. Pe 13 ianuarie, în cadrul unei gale sponsorizate de First Freedom Center din Virginia, acestuia i-a fost recunoscută contribuția la libertatea de conștiință în Statele Unite ale Americii și pe plan mondial.

John Graz conduce din 1995 Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă (IRLA). El a fost remarcat pentru activitatea nonsectariană prin care a militat pentru libertatea religioasă. Prin mesaje scrise sau prin evenimente și festivități organizate în diverse locuri ale lumii, John Graz a susținut libertatea omului de a-și alege religia.

În anul 2009, peste 40.000 de peruvieni s-au adunat pentru a sărbători libertatea de conștiință în țara lor. Un an mai târziu, Congresul din Peru a votat garantarea protejării libertății religioase.

John Graz a declarat că premiul este o recunoaștere a activității IRLA și a sprijinului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Împart această onoare cu echipa mea și cu

Biserica din toată lumea”, a mai menționat J. Graz.

„First Freedom Center” este o organizație neutră din punct de vedere religios și politic și apără dreptul la libertate religioasă și de conștiință din 1984.

Săptămâna familiei

În perioada 12-19 februarie, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din lumea întreagă își concentrează atenția asupra familiei ca instituție divină. În acest sens au fost pregătite predici, seminare și s-au oferit sugestii pentru activități la nivel de familie. Toate acestea sunt disponibile membrilor Bisericii prin intermediul corpului pastoral. Se așteaptă o înviorare a vieții de familie care să conducă la revigorarea Bisericii și, implicit, a misiunii ei.

Iranul acuză creștinii de invazie culturală

Iranienii iau măsuri împotriva creștinilor care au fost musulmani în trecut. Peste 70 de creștini au fost arestați de la Crăciun până în prezent. De asemenea, au fost efectuate raiduri în mai multe Biserici. Potrivit cu Radio Vocea Americii, un oficial iranian acuză grupurile evanghelice protestante de crearea unei invazii culturale în țară.

Carl Moeller, președintele Open Doors SUA, a spus că iranienii vin la Hristos într-un număr mare. În Iran, cei mai mulți creștini se adună în subteran pentru a se închina. Guvernul este îngrijorat de faptul că această mișcare poate să atragă foarte mulți iranieni. Pe măsură ce numărul celor ce se convertesc la creștinism va crește, se va înmulți și numărul persecuțiilor.

Amenințările vin din partea unui lider de rang înalt din Iran, și anume din partea Ayatollahului Ali Khamenei.

Rubrică realizată de **Adrian Dobre**, Departamentul de Comunicare

Iubirea nu se ascunde

Flori de gheață strălucesc la ferestrele fiecărei case. Copacii, împodobiiți cu ghirlande, seamănă cu niște figurine de zahăr. Casele ascunse sub căciuli mari și albe sunt înconjurate de un câmp de cristal.

Deși nu a mai nins de ceva timp, natura întreagă pare acoperită cu mărgăritare sclipitoare. Priviți de la fereastră, trecătorii par să aibă o poveste proprie. Fiecare cu gândurile lui, cu așteptările și preocupările lui. Totuși glasul vântului de iarnă parcă șoptește povestea fiecăruia – diferită una de alta. Doar să stai s-o ascuți.

Cum vârsta o împiedică să se mai aventureze afară, bunica stă la fereastră și privește cu nostalgie la trecătorii îngândurați, încercând să pătrundă în tainele fiecăruia. Îi plăcea să creadă că uneori reușea, dar erau prea mulți cei care treceau prin fața ochilor ei oboșiți. Din fericire, imaginea se interpunea din când în când cu aceea a copiilor care se jucau în fața casei ei. Era mult mai simplu să-i privească pe micuți, căci, de data aceasta, povestea lor era aceeași: bucuria zăpezii și a jocurilor pe care aceasta le oferă.

Își amintește cu drag de vremea când se bucura de fiecare particică de gheață, de fiecare zbor al săniuței. O, ce gânduri frumoase! Ce timp minunat, lipsit de griji! O copilărie frumoasă...

– Bunico, bunico!

Zgomotele pașilor și țipetele nepoților o treziră din visul ei frumos.

– Bogdan m-a împins de pe sanie și m-am lovit la picior.

– Nu-i adevărat, nu am împins-o eu. Maria minte, bunico.

– Ba nu mint, m-a împins și nu vreau să mă mai joc niciodată cu el.

– Niciodată?! se miră bunica. Nu e cam prea mult spus?

– Nu am împins-o eu, dar data viitoare chiar am s-o fac, să se învețe minte, spuse Bogdan supărat.

– Opriți-vă, copii, insistă bunica. Voi sunteți frați și nu trebuie să vă certați.

– Mai bine nu aș fi avut un astfel de frate, se vaită Maria.

– Și eu soră...

– Este lucrul cel mai urât pe care l-ați spus vreodată. Dacă stați cumiști aici, lângă mine, am să vă povestesc despre doi frați: Se spune că, demult, în Anglia, pe vremea unui dictator militar, un tânăr nobil, dintr-un orașel, se făcu vinovat de răzvrătire. Pe vremea aceea, era interzis să fii în opoziție cu politica conducerii. I se făcu un scurt proces (oamenii simpli erau condamnați fără să fie cercetați, deseori și nevinovați) și dictatorul rosti sentința: „În seara aceasta, la primul dăngănit de clopot din turla bisericii, băiatul găsit vinovat va fi omorât.”

Vă imaginați că părinții au făcut cerere, au insistat pe lângă comandant să-i fie milă de băiat și să-l ierte. Decizia fusese

luată. Dictatorul era de neînduplecat. Sora lui mai mică a plâns în fața acestuia, dar fără niciun rezultat. Cât de mult și-ar fi dorit ea să poată să-l scape! Îi părea rău de toate vorbele urâte, de tot ce putuse să facă bine și nu făcuse. Of, toate certurile acelea inutile, dacă ar fi putut să le ștergă din minte! Cât de mult ar fi vrut să-i spună că-i pare rău!

Se hotărî să se ducă la locul unde era închis și să-i spună toate lucrurile acestea. Strecurându-se printre paznici îi arătă de departe, prin semne, cât de mult îl iubește. Băiatul îi răspunse la fel. Dacă ar fi putut da timpul înapoi...

Dar timpul înainta rapid. Era deja după-amiază târziu și mai era doar puțin până la execuție. Pregătirile erau aproape terminate. Mulțimea se adunase ca pentru spectacol. Un ofițer cu zece soldați l-au adus pe condamnat. Acum totul era gata. Așteptau să sune clopotul. Și au așteptat...

Dar niciun sunet de clopot. Enervat, ofițerul se duse în turla bisericii gândindu-se că, probabil, clopotarul nu-și face datoria. Dar clopotarul, un om bătrân și surd, trăgea cu toată forța, însă nu se auzea niciun sunet. Atunci, ofițerul se urcă în clopotniță să vadă ce se întâmplase. Cu cea mai mare uimire, văzu cum o față se agățase cu amândouă mâinile și era toată însângărată. Limba clopotului strivea mâinile ei de pereții acestuia, și de aceea clopotul nu se auzise bătând.

Ofițerul a dus-o în fața comandantului și i-a raportat motivul pentru care nu putuse fi omorât: iubirea surorii lui. Comandantul a fost profund emoționat la gândul că există o astfel de dragoste imensă, gata de sacrificiu, și spuse: „Eu îmi țin cuvântul. De vreme ce nu s-a auzit niciun dangăt de clopot, condamnatul este grațiat.”

Aceasta a fost povestea, copii. V-a plăcut?

Cu privirea plecată, Bogdan aprobă dând din cap, iar Maria, ștergându-și o lacrimă ce se furisase în colțul ochișorilor ei, merse lângă Bogdan și îl îmbrățișă cerându-și iertare.

– Mă bucur că v-ați schimbat atitudinea unul față de celălalt. Sunt convinsă că și voi vă iubiți, însă iubirea trebuie demonstrată prin fapte, altfel de unde poți ști că celălalt te iubește?!

Vorbele bunicii lăsară o impresie adâncă în mintea celor doi copii, dar și în mintea ei, gândindu-se la dragostea supremă a lui Dumnezeu.

– Știți, copii, adăugă bunica, pentru că ne-a iubit, Domnul Isus a făcut mult mai mult pentru noi: a suferit moartea în locul nostru. Iar noi trebuie să trăim fiind conștienți de jertfa Sa.

Adela Băncău-Burcea

„Absalom este bine?”

Tânărul Absalom este bine, sănătos?

2 Samuel 18:32

Teodor Huțanu, președinte Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

Impăratul David este victima unei acțiuni de uzurpare a tronului. Împreună cu cei rămași loiali, se refugiază din fața uzurpatorului Absalom, care nu este altul decât însuși fiul său. Confruntarea armată dintre cele două tabere este decisivă pentru destinul tatălui și fiului. În mod clar, victoria este scopul major urmărit de fiecare. Totuși, prin viziunea personală pe care o are cu privire la victorie, David produce o confuzie teribilă în mintea celor care îl urmau, riscându-și chiar viața.

Episodul redat în capitoul 18, din 2 Samuel, ne spune ceva esențial despre redeșteptarea pentru evanghelizare. Ahimaat și Cuși sunt prototipul evanghelistului gata de misiune. Ambii sunt recunoscuți ca oameni ai Evangheliei: Ahimaat „a-duce vești bune” (v. 27), iar Cuși își intitulează mesajul „vestea cea bună” (v. 31). Totuși, întrebarea împăratului despre tânărul Absalom nu primește răspunsul așteptat din partea niciunuia dintre cei doi evangheliști: Ahimaat răspunde: „Nu știu” (v. 29), iar Cuși exprimă o convingere care zdrobește inima de tată a lui David.

Ahimaat insistă și reușește să fie admis ca putător al celei mai importante solii pentru acea zi. Însă, la testul adevărului prezent, el cade în mod lamentabil. Ahimaat este misionarul care aleargă, dar solia lui este „o mare învălmășeală” (v. 29), din care nici el însuși nu înțelege prea mult. Cuși se bucură de recunoașterea oficială de evanghelist, însă soarta tragică a tânărului Absalom este trecută sub arcul de triumf al unei pseudovictorii.

Cum Se simte Tatăl nostru care este în cer atunci când trimișii Săi se întorc entuziaști cu asemenea vești? Martorul credincios și adevărat Se deschide către noi, laodiceenii, și ne spune cu înținare: „Și nu știți!” (Apoc. 3:17). Acest diagnostic este aidoma cu cel pus lumii din vremea lui Noe: „Și n-au știut nimic” (Mat. 24:39). Acum, când avem la dispoziție o lumină fără egal în istorie, suntem pasibili de o ignoranță atât de avansată? Din nefericire, răspunsul este „da”.

Evanghelistul și Evanghelia sunt un tot, așa cum călărețul și calul sunt una în ziua bătăliei. Orice contradicție sau divorț între misionar și solia sa anulează din start orice tentativă de evanghelizare. Noi putem alerga, putem derula programe, putem cheltui bani sfinți. Însă ne pândește același verdict primit de niște misionari devotați din timpurile Noului Testament: „Vai de voi... Pentru că voi înconjuțați marea și pământul, ca să faceți

un tovarăș de credință; și după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă” (Mat. 23:15).

Redeșteptare pentru misiune nu este o lozincă devenită limbaj de lemn. Mai degrabă, traducem aceste cuvinte prin dorința înfocată a Mântuitorului nostru de a-i vedea pe copiii Săi întorcându-se spre El. Pe acest traseu, de la moarte la viață, este de așteptat ca Biserica – eu și tu – să faciliteze, și nu să obstrucționeze, deplasarea tuturor sufletelor. Aș putea să mă descopăr ca obstacol, în timp ce toată lumea știe că sunt un adventist devotat?

„Avem să ne temem mai mult din interior, decât din exterior. Obstacolele în calea puterii și succesului sunt mult mai mari din însăși interiorul Bisericii, decât din partea lumii. Necredincioșii au dreptul să aștepte ca aceia care se declară păzitorii poruncilor lui Dumnezeu și ai credinței lui Isus, să facă mai mult decât oricine altcineva pentru promovarea și cinstirea, prin viața lor practică, a cauzei pe care o reprezintă. Însă cât de adesea, avocații

declarați ai adevărului s-au dovedit a fi cel mai mare obstacol în calea înaintării lui! Necredința tolerată, îndoilele exprimate, întinericul nepărăsit, încurajează prezența ingerilor răi și deschid calea pentru împlinirea planurilor lui Satana.” (Ellen White, *Selected Messages*, vol. 1, p. 122)

La fel ca Ioan Botezătorul, suntem chemați să pregătim calea pentru revenirea Mântuitorului. Curățirea templului precede netezirea drumului spre templu. Cei nemântuiți caută un refugiu în Biserică, iar adunările noastre nu-și pot permite nicio asemănare cu lumea. Redeșteptarea nu va veni decât ca răspuns la rugăciune. Slavă Domnului că, prin post și rugăciune, orice soi de necurăție poate fi scos afară: afară din suflet, afară din familie, afară din casa Domnului.

David este imaginea luminoasă a Bisericii care-și iubește copiii: „Fiul meu, Absalom! Fiul meu, Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2 Sam. 18:33). Dacă Domnul Isus ar fi rostit aceste cuvinte, atunci ar fi fost teribil pentru noi! Dar acum, El a murit în locul meu și al tău. Ce am putea noi gândi despre „Absalom”, adică despre toți cei cărora El le spune „fiul Meu”? Biruința înseamnă să fac urgent ceva ca Absalom să trăiască. Căci mare este făgăduința făcută biruitorilor! (Apoc. 3:21)

Speranța îți schimbă viața!

*Într-o lume derutată și înstrăinată,
noi prezentăm mesajul de iubire al Cerului.*

Prin subiectele de actualitate, prin tonul cald și optimist al emisiunilor și prin dragostea pentru oameni, suntem alături de toți cei care au nevoie de speranță, dar și de cei care au găsit-o și doresc să o împărtășească și altora. Tuturor, **SperanțaTV** și **Radio Vocea Speranței** le arată, zi de zi, ce înseamnă pasiunea pentru viață, pentru Dumnezeu. Pe calea undelor, telespectatorii și ascultătorii ne primesc în casele lor, chiar și acolo unde nici un misionar nu a intrat încă. Mesajul nostru atinge inimi și schimbă vieți.

1 an = 525 600 de minute.

1 minut de activitate a Centrului Media Adventist = 10 lei

Fii și tu alături de noi! Fii un misionar al Speranței!

ASOCIAȚIA SUSȚINĂTORILOR CENTRULUI MEDIA ADVENTIST

Adresa: Str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, loc. Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190

Cod unic de înregistrare: 9853800

Cont Euro: RO 33 BRDE 445 SV 80558964450, BRD Agenția Jolie Ville

Cont USD: RO 02 BRDE 445 SV 80558614450, BRD Agenția Jolie Ville

Cont lei: RO 06 BRDE 445 SV 80558534450, BRD Agenția Jolie Ville

SWIFT CODE: BRDEROBU Banca Română de Dezvoltare

Adresa: Str. Erou Iancu Nicolae nr. 103 Bis, Voluntari, Romania

